

KESKENY ÚT

2017. TAVASZ • XIX. ÉVFOLYAM • 69. SZÁM

Feltámadás

Bizonyítékok
a történelemben

Mit tanítanak
a mormonok és a Jehova Tanúi?

A REINKARNÁCIÓRÓL
KERESZTYÉN SZEMMEL

10 ELHATÁROZÁS
szülőknek

Tippek
egyetemistáknak

TARTALOM

Idézetek	3
A feltámadás bizonyítékai a történelemben	4
<i>Matt Perman</i>	
A feltámadás életet átformáló hatásai	10
<i>John Piper</i>	
A mormonok és a Jehova Tanúi tanításai a feltámadásról	12
<i>Bakó Tamás</i>	
Keresztyén szülők 10 elhatározása	14
<i>Greg és Grace Gibson</i>	
Kegyelem a hétköznapiakban	16
<i>Dr. David Murray</i>	
Egyházváltás	18
Hét hasznos tanács egyetmistáknak	21
<i>John Piper</i>	
A barátság színe	23
Kegyelem, nagy kegyelem	24
<i>Németh Kristóf és Orsolya</i>	
Újraszületés – vagy újjászületés?	26
<i>Dr. Lazsádi Zoltán</i>	
Hírek innen-onnan	29
<i>Curcubet Gábor</i>	
Isten békessége	30
<i>Deák-Fogarasi András</i>	
A keresztyénség hetedik százada	31
<i>Tamás Sándor</i>	

VALÓBAN FELTÁMADT!

levél a szerkesztőtől

Avallás a népek ópiuma – írta Karl Marx. De mit is értett ez alatt? Azt, hogy az egyház az örökkévaló boldogság témájának lebegtetésével elvonja az emberek figyelmét a földi élet igazságtalanságairól, és e reménység ígérete alatt kizsákmányolja őket. Ez az érv az ateisták és általában a vallás ellenzőinek körében ma is rendkívül népszerű.

Válaszul a keresztyének gyakran hangoztatják, hogy hitük nem csupán az örök életről szól. Rámutatnak a keresztyén házasság, gyereknevelés, a becsületes munka vagy a rossz szenvedélyektől való tartózkodás pozitív hatásaira, és azzal érvelnek, hogy keresztyénnek lenni nem csak az örökkévalóság miatt éri meg.

Ám azon gondolkozom, hogy – miközben a fentiek igazak – vajon nem esünk-e át a ló másik oldalára. Vajon nincs-e bennünk túlzott bizonyítási kényszer, nem akarjuk-e görcsösen megmutatni a világnak, hogy a Krisztust követő keresztyén már itt, e földi életben is mindenképpen jobban jár?

Eszembe jut Pál szava: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.*” (1Kor 15,19) Pál bátran felvállalta, hogy a keresztyénség lényegi áldása nem e földi életben lesz a miénk. Sőt azt mondja, hogy ha az evangélium nem lenne igaz, nemcsak ugyanott lennénk, ahol a többi világi ember, hanem nyomorult vesztesek vagyunk, akiknek élete értelmetlen (1. még 1Kor 15,30–32). A keresztyénség lényege, az evangélium üzenete az örökkévalóságban nyer értelmet. Ezt a jövőben reménykedő üzenetet támasztja alá a feltámadás.

A feltámadás, s mindenekelőtt Jézus feltámadása két szempontból kritikus. Egyrészt ez igazolja Jézus személyét és küldetését. Hogyan? Úgy, hogy neki volt hatalma felvenni az életét a halálból, ahogy azt előre megmondta (Jn 10,18), ezért Ő valóban az Atyától jött Isten-ember, aki helyettes halálával kiengesztelte az Atyát értünk, megtisztított bűneinktől, és nekünk adta az örök boldogságot.

Másrészt Jézus feltámadása az, ami a mi feltámadásunkat és az Istennel való örök-boldog közösségünket is biztosítja. Simon Goulart, Kálvin egyik utódja így ír erről: „Az Istennel való örök és boldog élet [...] a keresztyének hitének célja. Ez a reményük kikötője, minden vágyódásuk mentsvára, vigasztalásuk koronája: hogy ők ezt bizonyosan élvezni fogják, miután megszabadultak földi életük tűnő és nyomorúságos küszködéseiből, sőt magától a haláltól is.” Azért imádkozom, hogy tavaszi számunk cikkei elérjék e ketős hatást: a Krisztusban való mélyebb hitet és a menny reménységében való nagyobb bizalmat.

Szabó Péter András

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Kiadja: Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház, www.reformatus.org

ISSN 1788-5450, Szerkesztők: **Sikó Mihály** sikomihaly@gmail.com +36-20-523-2147,

Szabó Péter András, Tervezőszerkesztő: Szőlősiné Nagy Kincső Galatea, **Első borítót fotózta:** Török Attila, **Hátsó borítót fotózta:** Bolyog-Nagy Evelin, **Lektorálták:** Bechtel Helmut Herman, Csémy Petra,

Darcsiné Molnár Edina, Donkó Tamás, Molnár Mariann, Papp Enikő

Idézetek a feltámadásról...

„Megértettük és elismerjük, hogy a feltámadás koronázta meg dicsőséggel Krisztus minden szenvedését.”

A. W. Tozer

„Immánuel – vagyis velünk az Isten a mi természetünkben, bánatunkban, munkánkban, büntetésünkben, sírunkban, és most velünk van – pontosabban mi vagyunk Ővele – az Ő feltámadásában, felemeltetésében, dicsőségében és második eljövételének nagyszerűségében.”

Charles Spurgeon

„Tekintsük ténynek azt, hogy senki nem haladt még előre a Krisztus iskolájában, aki nem várja örömmel halála napját és a végső feltámadást.”

Kálvin János

„A mi Urunk a feltámadás ígérését nemcsak könyvekbe, hanem minden tavaszi rügybe is beleírta.”

Luther Márton

„Krisztus élete során példakép volt számunkra azáltal, hogy megmutatta, hogyan kell élnünk, halálában áldozattá vált, hogy megfizethessen a bűneinkért; feltámadásában győztes, felemeltetésében király, közbenjárásában főpap.”

Luther Márton

„Az üres sírnak köszönhetően békességünk van. De Krisztus feltámadásának köszönhetően még a legnehezebb időkben is békességünk lehet, mert tudjuk, hogy Ő irányít mindent, ami a világon történik.”

Paul Chappell

„Mindennapi keresztyén életünk kulcsa az, hogy hit által mennyire „látjuk” tisztán a feltámadott Krisztust.”

Dave Hunt

„Krisztus halálból való feltámadása által kifizette minden adósságunkat, s kiszabadított bennünket a bűn, a törvény és az ördög hatalma alól. Egykor a Sátánhoz tartoztunk, de Krisztus által Isten családjába fogadtatunk. Régi állapotunk a sírban maradt. Az Ő feltámadása által új státuszt kaptunk.”

Sinclair B. Ferguson

„Az igazság Igéje a lehető legvilágosabban, legkifejezőbbben tanítja azt, hogy minden halott fel fog támadni. Egyetlen hitbeli tantétel sincs jobban megalapozva szó szerinti, hangsúlyos, autoritással bíró szentírásbeli részekkel ennél – és egyik sem ilyen életbevágóan fontos a keresztyénség számára.”

C. I. Scofield

„Bátorság, hívő testvérem, a tested fel fog támadni! Lehet, hogy a földbe lesz helyezve, de nem maradhat ott örökre. A természet hangja halálba, a Mindenható hangja viszont újra életre parancsol majd téged.”

C. H. Spurgeon

„Ezrek, sőt tízezrek vizsgálták át a Krisztus feltámadására vonatkozó bizonyítékokat egyenként, olyan alaposan, ahogyan egy bíró egy kulcsfontosságú ügy esetében tenné. Én is többször megtettem ezt, de nem azért, hogy másokat meggyőzzek, csupán önmagamért. Sok éven át tanulmányoztam a történelmet, vizsgáltam és felmértem az írásos bizonyítékokat, és nem ismerek egyetlen eseményt sem az emberiség történelmében, amely a feltámadásnál találóbban és jobban lenne bizonyítva.”

Thomas Arnold

Válogatta és fordította: Incze Andrea

A feltámadás bizonyítékai a történelemben

MATT PERMAN

A történelem nagyon jó bizonyítékokkal szolgál Krisztus feltámadásáról. William Lane Craig, J.P. Moreland, Gary Habermas és más tudósok alapos munkát végeztek, melynek során ezeket a bizonyítékokat részletezték.¹ Ennek a cikknek az a célkitűzése, hogy összegezve bemutassa legfontosabb érveiket, ill. a Krisztus feltámadását alátámasztó történelmi bizonyítékokat.

Egy történelmi esemény hitelességének a bizonyítására leginkább a 'következtetés a legjobb magyarázat' módszerét alkalmazzák, melyet William Lane Craig így határoz meg: „a rendelkezésünkre álló bizonyítékokkal kezdjük, és következtetünk arra, hogy ha igazak, hogyan lehetne ezeket a legmegfelelőbben magyarázni.” Más szóval, el kell fogadnunk egy esemény történelmiségét, ha az szolgál a legjobb magyarázattal a körülötte levő bizonyítékokra.

Ha a bizonyítékokra nézünk, a feltámadás igazsága bizonyul nyilvánvalóan a legjobb magyarázatnak. Nincs semmilyen más elmélet, ami akár csak megközelítené a bizonyítékok magyarázatát. Tehát biztos történelmi alapja van annak, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból.

Fontos kihangsúlyozni, hogy a feltámadás történelmiségének megállapítása során nem szükséges előfeltételezni azt, hogy az Újszövetség Istentől ihletett, sem azt, hogy megbízható. Én hiszem ezeket, de most három olyan igazságra fogunk összpontosítani, amelyeket még a bibliakritikusok is elismernek. Más szóval, ezek az igazságok annyira nyilvánvalóak, hogy minden komoly történész elfogadja őket. Ezért bármilyen elméletnek meg kell tudni magyarázni ezeket a tényeket. Ez a három igazság a következő:

1. Lásd William Lane Craig *Értelmes hit (Reasonable Faith)* és *A Fiú feltámad (The Son Rises)*, J.P. Moreland *A világi város megmérettetése (Scaling the Secular City)*, Gary Habermas *Jézus feltámadásának ügye (The Case for the Resurrection of Jesus)* és *Feltámadt-e Jézus a halálból? (Did Jesus Rise from the Dead?)* című műveit, valamint az egykor ateista Anthony Flew-val folytatott vitát.

1. A sírt, amibe Jézust helyezték, a keresztrefeszítést követő vasárnapon az asszonyok egy csoportja üresen találta.
2. Jézus tanítványainak valódi tapasztalatai voltak valakivel, akiről azt gondolták, hogy a feltámadott Krisztus.
3. A tanítványok prédikálása következtében – melynek középpontjában a feltámadás állt – jött létre és növekedett a keresztyén egyház.

Gyakorlatilag minden tudós, aki a feltámadással foglalkozik – gondolkodásmódjától függetlenül – elismeri ezt a három igazságot. Látni fogjuk, hogy mindegyikre Krisztus feltámadása a legmegfelelőbb magyarázat. De az is világossá válik – s ez még fontosabb –, hogy ezeket az igazságokat együtt vizsgálva még erőteljesebben alá tudjuk támasztani a feltámadás ügyét. A szkeptikusoknak így nemcsak egy, hanem három történelmi tényre kell magyarázatot adniuk. Ezek az igazságok egy szorosan fonott hármas kötelet alkotnak, amit nem lehet elszakítani.

Az üres sír

Előljáróban vizsgáljuk meg a bizonyítékait annak, hogy a keresztrefeszítést követő vasárnapon a sírt, amelybe Jézus testét helyezték, az asszonyok üresen találták.

1. A feltámadást ugyanabban a városban kezdték hirdetni, ahol Jézust röviddel azelőtt eltemették. A tanítványok nem egy eldugott helyre mentek el, ahol senki sem hallott Jézusról, hogy a feltámadásról prédikáljanak. Jeruzsálemben mentek, abba a városba, ahol Jézus meghalt és eltemették. Ha még mindig a sírban lett volna, senki sem hitt volna nekik. Ahogyan Paul Althaus írja, a feltámadást „egy napig, egy óráig sem lehetett volna hirdetni Jeruzsálemben, ha a sír üres volta nem lett volna tény mindenki számára.”

2. A zsidók – már a korai beszámolók szerint is – elismerik az üres sírt. A Mt 28,11-15-ben van utalás arra, hogy a zsidók – azért, hogy a keresztyénséget megcáfolják – azt állították: a tanítványok ellopták

a testet. Ez azt bizonyítja, hogy a zsidók nem tagadták az üres sírt. Ehelyett az 'ellopott test' elméletük elismeri azt a jelentőségteljes igazságot, hogy a sír tényleg üres volt. Egy másik forrás, a Toledoth Jesu (a korai zsidó írások gyűjteménye) szintén elismeri, hogy a sír üres volt, és megpróbál erre magyarázatot adni. Illetve van egy további feljegyzés egy keresztyén és egy zsidó közötti vitáról a 2. századból, ahol szintén utalás van arra a tényre, hogy a zsidók állítása szerint a testet ellopták. Tehát nyilvánvaló, a korai zsidók elismerték az üres sírt.

Miért fontos ez? Emlékezzünk vissza arra, hogy a zsidó vezetők ellenezték a keresztyénséget. Ellenséges tanúk voltak. Az üres sír elismerésével egy olyan tény igazságát fogadták el, ami nyilvánvalóan nem volt előnyös számukra. Miért ismerték volna el azt, hogy a sír üres volt, ha nem azért, mert a bizonyítékok olyan nyilvánvalóak voltak, hogy nem lehetett letagadni?

Dr. Paul Maier ezt „ellenséges forrásból származó pozitív bizonyítéknak” nevezi. „Ha egy forrás elismer egy olyan tényt, ami nyilvánvalóan nincs előnyére, azt jelenti, hogy az a tény valós.”

3. A Márk evangéliumában található üres sírről szóló beszámoló alapját egy olyan forrás képezi, ami a leírt eseményt követő első hét évből származik. Az üres sírről szóló beszámoló túl korai ahhoz, hogy legenda legyen, ami nagyon valószínűvé teszi azt, hogy igaz. Mi a bizonyítéka ennek? Két dolgot fogok megemlíteni. Rudolf Pesch, a Márk evangéliumának egyik német kommentátora kiemeli: „Ez a Márk előtti forrás sehol nem említi a főpap nevét. Ez arra utal, hogy Kajafás, akiről tudjuk, hogy főpap volt abban az időben, még főpap volt akkor is, amikor ez a történet terjedni kezdett.” Michael Horton következtetése így szól: „Ha akkor íródott volna a forrás, amikor Kajafás megvált főpapi tisztségétől, akkor meg kellett volna nevezni azért, hogy a következő főpaptól meg lehessen különböztetni. Mivel Kajafás Kr. u. 18 és 37 között volt főpap, ez az eseményleírás nem jöhetett létre Kr. u. 37 után, tehát az eseményt követő első 7 év során keletkezett”. A továbbiakban így érvel Pesch: „Az utolsó vacsorára vonatkozó páli hagyományok – melyek 56-ban íródtak, s az 1Kor 11-ben szerepelnek – feltételezik Márk írásának a meglétét, ami arra utal, hogy ez a forrás a keresztyénség korai éveiből származik”. Tehát a Márk által használt forrás túl korai ahhoz, hogy az üres sírről szóló beszámoló legenda legyen.

4. Az üres sír tényét Jézus temetési történetének történelmi megbízhatósága is alátámasztja. Az újszövetségi tudósok egyetértenek abban, hogy ez az egyik legmegalapozottabb tény Jézussal kapcsolatosan. A történetben arimátiai József is szerepel, aki Krisztust eltemette. József a zsidó Nagytanács (Sanhedrin), azaz a zsidó legfelsőbb bíróság tagja volt. Azok az emberek, akik ebbe a vezető osztályba tartoztak, túlságosan ismertek voltak ahhoz, hogy kitalált történeteket lehetett volna róluk terjeszteni. Ez a keresztyéneket nyilvánvalóan csalókká tette volna. Ha Jézus temetésének a története csak legenda lenne, egymásnak ellentmondó hagyományokkal találkozoznánk – de nincsenek.

De hogyan szól ez az érv amellet, hogy a sír üres volt? A temetés-történet és az üres sírről szóló történet között nyelvtani és nyelvészeti kapcsolat van, amelyek arra mutatnak, hogy a kettő egy folyamatos beszámolót alkot. Ezért ha a temetés-történet pontos, akkor az üres sírről szóló történet is pontos kell, hogy legyen. Sőt, ha a temetés-történet pontos, azt jelenti, hogy mindenki tudta, hogy hova temették Jézust. Tehát lett volna egy döntő bizonyíték a korai keresztyének megcáfolására, akik a feltámadást hirdették, mert ha a sír nem lett volna üres, az mindenki előtt nyilvánvaló lett volna, és a tanítványokat rosszabb esetben csalóknak, legjobb esetben is bolondoknak tekintették volna.

5. Jézus sírját soha nem tisztelték szentélyként. Ez meglepő, mert az első században az volt a szokás, hogy szentélyt állítottak fel minden szent ember csontjainál. Jézus idejében legalább 50 ilyen hely

volt. Jézusnak nem készült ilyen szentély, ami arra utal, hogy az Ő csontjai nem voltak ott.

6. Márk üres sírról szóló beszámolója egyszerű, és a legenda kialakulásának semmilyen jele nem észlelhető benne. Ez nyilvánvaló, ha összehasonlítjuk Péter evangéliumával, ami egy Kr. u. 125 táján keletkezett hamisítvány. Eszerint a legenda szerint minden zsidó vezető, a római gárdaezredek és sok vidéki ember is összegyűlt azért, hogy megnézze a feltámadást. Azután három ember jött ki a sírból, akiknek a feje a felhőket érte. Majd egy beszélő kereszt jött ki a sírból. Ilyenek a legendák, de semmi ehhez hasonlót nem találunk a Márk üres sírról szóló beszámolójában, vagy bárhol máshol az evangéliumokban.

7. A sírt üresen találták az asszonyok. Miért fontos ez? Azért, mert az első századi zsidó kultúrában a nők bizonyágtételét értéktelennek tekintették. Ahogy Craig érvel: „ha az üres sírról szóló történet legenda lett volna, akkor valószínűleg a férfi tanítványok lettek volna az üres sír első felfedezői. Az, hogy megvetett nők – akiknek a bizonyágtétele értéktelennek volt ítélve – voltak a koronatanúi az üres sír tényének, csak azzal magyarázható, hogy akár tetszik, akár nem, tényleg ők voltak az üres sír felfedezői.”

A szilárd bizonyítékok miatt a legmodernebb tudósok nem tagadják az üres sír tényét. D.H. Van Daalen a következőket állítja: „Nagyon nehéz történelmi alapon az üres sír ellen érveket felhozni. Akik tagadják, teológiai és filozófiai feltevések alapján teszik azt.” Jacob Kremer, a feltámadás tanulmányozására szakosodott újszövetségi kritikus pedig ezt állítja: „A legtöbb szentírásmagyarázó szilárdan ragaszkodik az üres sírról való bibliai állítások megbízhatóságához”, és rendkívüli kijelentésének alátámasztására fel is sorol 28 tudóst.

Biztos vagyok benne, hogy hallottál az üres sír magyarázatával kapcsolatos különböző elméletekről. Például arról, hogy ellopták a testet. Ma már minden komoly tudós alaptalannak tartja az ilyenfajta elméleteket, melyeket valójában már közel 100 éve is elvetettek. A zsidóknak és a rómaiaknak semmi okuk nem volt arra, hogy a testet ellopják – ők a keresztyénséget vissza akarták fojtani, nem pedig bátorítani egy üres sír biztosításával. A tanítványoknak sem lett volna semmi okuk erre. A feltámadásról szóló prédikálásuk miatt megverték, megölték, és üldözték őket. Hogyan vállalták volna mindezeket egy szándékos hazugságért? Egyetlen komoly tudós sem fogadja el tehát ezeket az elméleteket. Craig ezt így indokolja: „Egyszerűen nincs egyetlen elfo-

gadható magyarázat sem manapság a Jézus sírjának üres voltára. Ha tagadjuk Jézus feltámadását, marad a megmagyarázhatatlan titok.” A Jézus feltámadása nemcsak a legjobb magyarázata, hanem az egyetlen létező magyarázata az üres sírnak.

A feltámadás megnyilvánulásai

A következő bizonyíték az, hogy Jézus tanítványainak valóságos tapasztalataik voltak valakivel, akit ők a feltámadott Krisztusnak tartottak. Ezt ma már csak kevesen vitatják, mert rendelkezésünkre áll maguknak a tanítványoknak a bizonyágtétele, akik Jézust újra életben látták. Ahhoz, hogy ezt elhidd, nem szükséges az evangéliumok megbízhatóságában hinned. Az 1Kor 15, 3-8-ban Pál egy, a Jézus haláláról, temetéséről, és feltámadásának megnyilvánulásairól szóló ősi hitvallást ír le, ami sokkal korábbi eredetű, mint a levél, amiben Pál lejegyzi azt: „Mindenekelőtt azt adtam át nektek, amit én is úgy kaptam, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, és hogy eltemették, és hogy feltámadt a harmadik napon az Írások szerint, és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek. Majd megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre...”

A kritikus tudósok által általánosan elfogadott, hogy Pál ezt a hitvallást Pétertől és Jánostól kapta, 3-5 évvel a keresztfeszítés után. Ebben a hitvallásban Péter és János úgy van megemlítve, mint akik látták a feltámadt Krisztust. Mivel ők adták ezt a hitvallást Pálnak, ez a saját tanúvallomásuk. Ahogy Pinchahs Lapide, egy zsidó tudós megfogalmazza, ezt a hitvallást „a szemtanúk vallomásának lehet tekinteni”.

Elismerem: csupán az, hogy a tanítványok azt gondolták, látták Jézust, nem jelenti automatikusan azt, hogy valóban látták őt. Három magyarázat adható:

- Hazudtak
- Hallucináltak
- Valóban látták a feltámadott Krisztust

Melyik a legvalószínűbb ezek közül? Hazudtak? Ebből a szemszögből vizsgálva, a tanítványok tudták, hogy Jézus valójában nem támadt fel, csupán kitalálták a feltámadásról szóló történetet. De akkor hogyan vállalta a tíz tanítvány a feltámadásba vetett hitéért a mártírhalált? Gyakran halnak meg emberek olyan hazugságért, amit igaznak tartanak. De ha Jézus nem támadt volna fel, azt tudták volna a tanítványok. Tehát nem csupán egy olyan hazugságért haltak volna meg, amit tévesen igaznak tartottak, hanem amiről tudták, hogy hazugság. Tíz emberből

mind a tíz nem adná oda az életét valamiért, amiről tudja, hogy hazugság.

A hallucináció-elmélet szintén tarthatatlan, mert nem tudja megmagyarázni Jézus megjelenéseinek a fizikai oldalát. A tanítványok feljegyezték, hogy Jézussal ettek és ittak, és hogy megérintették Őt. Ezt nem lehet hallucinációk során megtenni. Továbbá nagyon kevésbé valószínű, hogy mindenkinek ugyanolyan hallucinációja volt. A hallucinációk egyéniek, nem terjednek ki egy csoportra. A hallucináció-elmélet nem tudja megmagyarázni Pál három évvel későbbi megtérését sem. Vajon Pál, a keresztyénüldöző annyira vágyott megpillantani a feltámadott Krisztust, hogy elképzelte megjelenését? És ami a legfontosabb: a hallucináció-elmélet nem tud mit kezdeni az üres sír bizonyítékával sem.

Mivel a tanítványok sem nem hazudhattak, sem nem hallucinálhattak, csupán egy elméletünk maradt: a tanítványok hitték, hogy a feltámadott Jézust látták, mert valóban Őt látták. Tehát a feltámadás megnyilvánulásai önmagukban bizonyítják a feltámadást.

A keresztyén hit eredete

Végül a keresztyén egyház létezése is egy szilárd bizonyítéka a feltámadásnak. Miért? Mert még a legszkeptikusabb újszövetségi tudósok is ennyit legalább elismernek: a tanítványok hitték, hogy Jézus feltámadt a sírból. De hogyan magyarázzuk meg hitük eredetét? William Lane Craig rámutat a három lehetséges előidézőjére: keresztyén befolyás, pogány befolyás vagy zsidó befolyás.

Lehetett volna keresztyén befolyás? Craig azt írja: „Mivel a feltámadásba vetett hit önmagában képezte a keresztyén hit alapját, nem magyarázható úgy, mint a keresztyénség későbbi terméke.” Továbbá, ahogy már láttuk: ha a tanítványok találták volna ki, akkor csalók és hazugok lettek volna – ezeknek a lehetőségeknek a hamis voltát már bemutattuk. Bemutattuk annak a valószínűtlenségét is, hogy ezt a hitet hallucinációk során nyerték volna.

De mi a helyzet a pogány befolyásokkal? Gyakran hangsúlyozzák, hogy a keresztyénség ideje alatt sok olyan mítosz létezett, melyek meghalt és feltámadt megváltó istenekről szóltak. Nem lehet, hogy a tanítványokat félrevezették ezek a mítoszok, és átmásolták azokat a saját, Krisztus feltámadásáról szóló tanításukba? A második világháború utáni, Bibliával foglalkozó komoly tudósok majdnem univerzálisan elutasították ezt az elméletet, több okból kifolyólag. Először is rámutattak, hogy ezek a misztériumvallások nem bírtak jelentős befolyással az 1. századi Palesztinában. Másodsor, a legtöbb forrás, ami párhuzamba hozható, abból az időből származik, amikor már létezett a keresztyénség. Harmadszor, a hasonlóságok nagy része gyakran csupán látzólagos és nem valóságos – az azokat magyarázókat pontatlan terminológiájának köszönhetően. Például az egyik kritikus azzal próbált érvelni, hogy a bika megölésének a ceremóniája, melynek során a vért minden résztvevőre rácsöpögtetik, párhuzamba hozható az úrvacsorai közösséggel. Negyedszer, az első tanítványok zsidók voltak, és egy zsidó számára elképzelhetetlen volt bármit is kölcsönvenni más vallásokból. Buzgók voltak abban a hitükben, hogy a pogány vallások utálatosak Isten előtt.

Zsidó befolyásokkal sem magyarázható meg a feltámadásba vetett hit. Az első századi judaizmuson belül nem létezett olyan felfogás, hogy a történelem közepén valaki feltámadna a halálból. Az ő elképzelésük mindig is az volt, hogy mindenki egyszerre támad fel az idők végén. Tehát az akkori judaizmus soha nem hozhatta volna létre a feltámadás-elméletet. Ez ugyancsak jó érv a hallucináció-elmélettel szemben. A pszichológusok szerint a hallucinációk nem tartalmazhatnak semmi újat – azaz nem tartalmazhatnak semmi olyan képzetet, ami valamilyen módon nincs már jelen az elmében. Mivel a korai tanítványok zsidók voltak, semmilyen elképzelésük nem volt a Messiásról, aki a történelem közepén feltámad a halálból. Tehát soha nem hallucináltak volna a Krisztus feltámadásáról. Legjobb esetben is

arról hallucinálhattak volna, hogy Jézus egyenesen felszáll a mennybe, ahogyan az Illéssel történt az Ószövetségben, de nem a feltámadásról.

Láthatjuk tehát, hogy ha a feltámadás nem történt meg, akkor nincs a keresztyén hit eredetére vonatkozó elfogadható magyarázatunk.

Három független tény

Ez a három tény, amit eddig megállapítottunk, egymástól függetlenül megalapozott. De együtt vizsgálva őket láthatjuk, hogy a bizonyítékok még szilárdabbakká válnak. Például, ha két tényt ki is lehetne magyarázni, még mindig ott van a harmadik, ami megállapítja a feltámadás tényét.

Általánosan elfogadott, hogy azt az elméletet kell elfogadni, ami a legjobban alkalmazható magyarázattal szolgál. Tehát az az elmélet, ami magyarázatot ad a legtöbb bizonyítékra, nagyobb valószínűség szerint igaz. A feltámadás az egyetlen olyan hipotézis, ami minden bizonyítékot meg tud magyarázni. Ha a feltámadást tagadjuk, akkor három független, természetes magyarázattal kell előállnunk, nem elég csupán egyet felhozni. Gary Habermas így érvel: „Három valószínűtlen elmélet kombinációjából nem fog egy valószínű magyarázat származni. Ez csupán a valószínűtlenség fokát fogja növelni csakúgy, mintha lyukas vedreket tennénk egymásba, remélve, hogy az egyik megállítja a viznek a többi vederbe való átfolyását.”

Legenda?

Mielőtt röviden megvizsgál-nánk a feltámadás jelentőségét, szeretnék egy gyors pillantást vetni a feltámadást cáfoló, ma legnépszerűbb elméletre – azaz, hogy ez csak egy legenda. A tények azonban, amiket eddig megállapítottunk, elegendőek arra, hogy félretegyünk bármilyen legendával kapcsolatos gondolatot.

- ♦ Láttuk, hogy a feltámadásról való bizonyágtétel visszanyúlik az eredeti megtapasztalásokhoz. Emlékszünk az 1Kor 15,3-5-ben leírt szemtanúk hitvallására? Ez Péternek és Jánosnak első kézből való bizonyágtétele. Tehát nem tartható fenn az a lehetőség, hogy a feltámadásba vetett hit az idők során fejlődött volna ki. Ehelyett rendelkezünk azoknak a

bizonyágtételével, akik azt állítják, hogy ezt megtapasztalták.

- ♦ Hogyan tudja a mítosz-elmélet megmagyarázni az üres sírral kapcsolatos bizonyítékokat?
- ♦ A mítosz-elmélet nem tud magyarázatot adni a keresztyén hit eredetére. Már láttuk, hogy Krisztus valóságos feltámadása az egyetlen megfelelő előidézője a feltámadásba vetett hitnek.
- ♦ A mítosz-elmélet nem tudja megmagyarázni Pál megtérését. Vajon meggyőzte volna őt egy mítosz? Megtérése túl korai volt ahhoz, hogy addig bármilyen mítosz kialakult volna. Merjük-e hazugsággal vádolni, amiért azt állította, látta a feltámadott Krisztust?
- ♦ Láttuk, hogy a Márknál leírt üres sírról szóló beszámoló bizonyítékai nagyon koraiak, az eseményt követő első 7 évből származnak. Ez nem elég hosszú idő a legendák kialakulásához.
- ♦ Láttuk azt is, hogy az üres sírról szóló beszámoló esetén hiányoznak a legendává alakulás klasszikus jellemzői.
- ♦ A kritikus tudósok is egyetértenek, hogy a feltámadás üzenete képezte a prédikálás alapját a korai egyházban. Tehát nem lehetett a későbbi egyház terméke.
- ♦ Szilárd bizonyítékok vannak arra vonatkozóan, hogy az evangéliumok és az Apostolok cselekedetei nagyon korán íródtak. Például az Apostolok cselekedeteiben nincs szó Pál haláláról, ami 64 körül következett be, sem Jeruzsálem pusztulásáról, ami 70-ben történt. Ez azért furcsa, mert mind Jeruzsálem, mind Pál kulcsszereplői ennek a könyvnek. A legelfogadhatóbb magyarázat az, hogy az Apostolok cselekedeteinek írását befejezték, mielőtt a fent említett események megtörténtek volna, azaz 64 előtt (Pál halála előtt). Mivel az Apostolok cselekedetei Lukács írásainak a második részét képezik (az első a Lukács evangéliuma), tehát még korábban, 62 körül keletkezett. És mivel a legtöbb tudós egyetért, hogy a Márk evangéliuma az első lejegyzett evangélium, még korábban, valószínűleg az 50-es évek végén születhetett. Ez az események utáni 20-as évekig vezet vissza minket, ami nem elég hosszú idő ahhoz, hogy a legendák kialakuljanak. Tehát a legenda-elmélet nem valószínű.

A megvizsgált bizonyítékok alapján tehát a feltámadás a legmegfelelőbb magyarázat.

A feltámadás jelentősége

De felmerül a kérdés, hogy mi a feltámadás jelentősége? Úgy gondolom, hogy a feltámadás a legfontosabb igazság a világon. Messzemenő jelentősége van életünkre nézve.

1. A feltámadás azt bizonyítja, hogy a kijelentések, amiket Jézus önmagáról tett, igazak. Jézus azt állította, hogy Ő Isten. Mondhatná valaki: „Ezt nem hiszem, mert nem hiszek a Bibliában.” De ha csak azokat a részeket vesszük figyelembe, amelyeket a szkeptikus tudósok hitelesnek tekintenek, ezekből is látható, hogy Jézus tényleg ezt állította magáról. Persze, ha Jézus ott maradt volna holtan a sírban, ostobaság lenne elhinni ezt az állítását. De mivel feltámadt a halálból, ostobaság lenne nem elhinni azt. A feltámadás bizonyítja, hogy amit Jézus önmagáról mondott, az igaz – Ő teljesen ember és teljesen Isten.

2. Elgondolkodtál-e valaha azon, hogy mi indokolhatja a Bibliába vetett hitet? Van-e elegendő okunk hinni, hogy Isten ihlette azt, vagy csupán egy csokor érdekes mítosz és legenda gyűjteménye? Jézus feltámadása választ ad erre a kérdésre. Ha Jézus feltámadt a halálból, akkor – ahogy láttuk – ez hitellessé teszi az állítását, hogy Isten. Ha Isten, akkor teljes bizonyossággal és végső autoritással beszél. Ezért amit Jézus a Bibliáról mondott, igaz kell, hogy legyen. Bizonyára inkább annak a bizonyágtételét fogod elfogadni, aki feltámadt a halálból, mint azét a szkeptikus tudósét, aki egy nap maga is meg fog halni – anélkül, hogy harmadnap képes lenne feltámadni. Mit mondott Jézus a Bibliáról? Hogy Isten ihlette, és hogy tévedhetetlen. Elfogadom a Jézus bi-

zonyságtételét azzal szemben, amiről én szeretném, hogy igaz legyen, illetve mások véleményével szemben. Ezért hiszem, hogy a Biblia Istentől ihletett, és hibátlan. Ne engedd magad félrevezetni a Bibliával kapcsolatos sok szkeptikus és hitetlen elmélet által! Bizzál Jézusban – Ő feltámadt a halálból.

3. Sok embert összezavarnak a világon létező különböző vallások. Mindegyik Istentől van? Közelebről megvizsgálva láthatjuk, hogy nem, mert ellentmondanak egymásnak. Nem lehet az összes vallás egyszerre igaz, úgy ahogy 2+2 sem lehet 4 és 5. A keresztyénség az egyetlen vallás, amelyik hiszi, hogy Jézus Krisztus egyszerre Isten és ember. Az összes többi vallás azt állítja, hogy csupán egy jó ember volt – de nem Isten. Világos, hogy mindkét állítás nem lehet igaz. Valaki téved. Honnan tudhatjuk, hogy melyik vallás a helyes? Egy egyszerű teszt segítségével: melyik vallás szolgál a legmegfelelőbb bizonyítékokkal igazságai alátámasztására? Krisztus feltámadásának a fényében úgy gondolom, a legjobb érvek a keresztyénség mellett szólnak.

Jézus az egyetlen vallási vezető, aki feltámadt a halálból. Az összes többi vallási vezető még mindig a sírjában nyugszik. Kiben szeretnél hinni? Azt hiszem, a válasz világos: Jézus feltámadása bizonyítja azt, hogy amit mondott, az igaz. Ezért el kell fogadnunk a kijelentését, miszerint Ő az egyetlen út Istenhez: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam*” (Jn 14,6).

4. Krisztus feltámadása bizonyítja, hogy Isten egy nap megítéli a világot. Pál apostol azt mondta: „*Isten... most azt parancsolja az embereknek, minden-*

kinek mindenütt, hogy megtérjenek. Mert rendelt egy napot, amelyen megítéli majd a föld kerekességét igazságosan egy férfi által, akit arra rendelt. Bizonyoságot adott erről mindenkinek azzal, hogy feltámasztotta őt a halottak közül” (ApCsel 17,30-31). Krisztus feltámadása mindnyájunk számára egy nagyon személyes és fontos dolgot bizonyít – a szent Isten előtt kell majd számot adnunk önmagunkról. S ha őszinték vagyunk, el kell ismernünk, hogy nem felelünk meg az Ő kívánalmainak. Bűnösök vagyunk, s ezért ítéletet érdemlünk.

5. Krisztus feltámadása valódi reménységet ad az örök életre nézve. Miért? Mert Jézus azt mondja, hogy a benne való hit által megbocsáttatnak a bűneink, és megmenekülünk az ítélettől. Az Újszövetség nem csupán azt mondja el, hogy Krisztus feltámadt a halálból, meghagyva bennünket a csodálkozásban, hogy vajon miért tette ezt. Megadja a választ is a kérdésre: mert bűnösök vagyunk. És mivel vétkeztünk, megérdemeljük Isten ítéletét. Mivel Isten igazságos, nem nézheti el egyszerűen a bűneinket. Meg kell fizetni azok büntetését.

Jó hír, hogy Isten szeretetéből fakadóan emberré lett Jézus Krisztusban azért, hogy kifizesse a bűnösök büntetését. A kereszten Jézus meghalt azok helyett, akik majd hinni fognak benne. Magára vette a halált, amit mi érdemlünk. Pál apostol ezt mondja: „Ő halálra adatott bűneinkért.” De azután így folytatja: „Feltámasztatott megigazulásunkért.” Pál szerint tehát Krisztus feltámadása a bizonyíték arra, hogy küldetése a bűn legyőzésére sikerrel járt. Feltámadása bizonyítja, hogy olyan Megváltó, aki nem csupán akar, hanem képes is megmenteni Isten haragjától, ami az ítélet napján fog bekövetkezni. A bűnbocsánat, amit Jézus a halálával és feltámadásával szerzett, azoknak adatik, akik benne bíznak.

6. A Biblia kijelenti, hogy Krisztus feltámadása minta, amit a benne hívők követni fognak. Más szóval azokat, akik hisznek Krisztusban, Isten hozzá hasonlóan fel fogja támasztani egy napon. A feltámadás azt bizonyítja, hogy azok, akik Krisztusban bíznak, nem csupán lelkek lesznek az örökkévalóság során. A testünk is feltámad egy napon. Krisztus feltámadásának köszönhetően a hívők egy nap meg fogják tapasztalni a megdicsőült testtel és lélekkel való rendelkezés szabadságát, ami örökké fog tartani.

Fordította: Incze Andrea

<http://www.desiringgod.org/articles/historical-evidence-for-the-resurrection>

A feltámadás életet átformáló hatásai

JOHN PIPER

„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” [...] „Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden órában? Naponként a halál révén állok, ami oly igaz, testvéreim, mint az, hogy ti dicsekvésem vagytok a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban. Ha csak emberi módon viselkedtem Efézusban a fenevadakkal, mi a hasznom abból? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!” [...] „Ámde Krisztus az elaludtak zsengejeként feltámadt a halottak közül.”
(1Kor 15,19;30-32;20)

Pál eltűnődött azon, hogy miképpen értékelné az ő életmódját, ha nem lenne halálból való feltámadás. Azt mondja, hogy nevetséges lenne – sőt, egyenesen szánalmas. A feltámadás vezette és tette képessé arra, hogy mindazt megtegye, ami a feltámadás reménye nélkül nevetséges lett volna.

Pál számba vesz minden veszélyt, amelyekkel készségesen szembenéz. Azt állítja, hogy „minden órában” megjelennek. „Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem körében, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis testvérek között.” (2Kor 11,26)

Ezután önmegtagadásának mértékén gondolkodik, és azt mondja, hogy „naponként a halállal nézünk szembe”. Ez Pál tapasztalata arról, amiről Jézus Krisztus is beszél a Lk 9,23-ban: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem!” Számomra ez azt jelenti, hogy Pál apostolnak mindennap meg kellett halnia valami kellemesnek. Egyetlen nap sem telt el egy vágy halála nélkül.

„[...] hiszen többet fáradoztam, többször bebörtönöztek, többször megverték, gyakran kerültem halálos veszedelembé. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjjel-nappal hányódva a tengeren. [...] fáradtságban és vesződségben, gyakori virrasztásban, éhségben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és meztelenségben. Mindezek mellett ott van naponkénti zaklatásom, az összes gyülekezetek gondja.”
(2Kor 11,22-28)

Aztán arról emlékezik meg, hogy „Efézusban a fenevadakkal” viaskodott. Nem tudjuk, pontosan mire utal itt Pál. Az evangélium bizonyos fajta ellenségét szintén valamilyen vadállatnak nevezi az Ige a 2Pt 1,10-ben és a Júd 10-ben. Mindenesetre, ez végképp lehangoló.

„Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok a mi nyomorúságunkról, amely Ázsiában esett rajtunk, hogy rendkívül nagy, erőnk feletti terheket hordoztunk, úgy, hogy életünk felől is kétségben voltunk.”
(2Kor 1,8)

Ezért Pál arra következtet az óránkénti veszélyekből, a naponkénti meghalásból és fenevadakkal való hadakozásból, hogy az az élet, amit Jézus követésével választott, értelmetlen és szármalmas lenne, ha nem támadna fel a halálból. „Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” Más szóval, egyedül csak a Krisztussal való feltámadás és az örökkévalóság öröme adhat értelmet ennek a szenvedésnek.

Ha a halál jelentené a dolgok végét, mondja Pál, „akkor együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!” Ez nem azt jelenti, hogy váljunk falánk és részeges emberekké. Ők is számalomra méltók, feltámadással vagy a nélkül. Pál inkább arra utal, hogy ha nincs feltámadás, akkor csak a földi örömeök maximalizálásának van értelme.

De Pál nem ezt, hanem a szenvedést választja, mivel az engedelmség mellett döntött. Amikor Pál megtérésekor Anániás az Úr Jézus szavaival közeledett hozzá, azt mondta: „Mert én megmutatom neki, mennyit kell az én nevéért szenvednie.” (ApCsel

9,16) Pál elfogadta mindezt, mint az ő elhívásának velejáróját. Így szenvednie kellett.

Mi volt a forrása Pál apostol engedelmségének? A választ megtaláljuk az 1Kor 15,20-ban: „Ámde Krisztus az elaludtak zsengejéeként feltámadt a halottak közül.” Más szóval, Krisztus feltámadt és vele együtt én is feltámadok. Ezért egyetlen Jézusért vállalt szenvedés sem hiábavaló (1Kor 15,58).

A feltámadás reménye gyökeresen megváltoztatta Pál addigi életét. Megszabadította őt az anyagiakhoz való ragaszkodástól. Ez adott neki erőt arra, hogy olyan dolgok nélkül éljen, amelyek nélkül sokan nem tudnának élni. Például, megvolt a joga, hogy házasságot kössön (1Kor 9,5), ő mégis lemondott erről az örömről, mert sok szenvedés várt rá. Mindezt a feltámadás miatt tette.

Erre gondolhatott Jézus is, amikor azt mondta, hogy a feltámadás reménye meg kell, hogy változtassa viselkedésünket. Például, azt mondta nekünk, hogy lássunk vendégül olyan embereket, akik nem tudják visszafizetni. Hogyan lehetünk motiváltak, hogy mindezt megtegyük? „[...] de viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.” (Lk 14,14)

Ez egy felhívás számunkra, hogy vizsgáljuk meg a jelenlegi életünket: vajon a feltámadás reménye formálja azt? Vajon döntéseinket az alapján hozzuk-e meg, hogy milyen nyereségünk származik belőle ebben az életben, vagy milyen nyereségünk származik belőle az örök életben? Vállalunk-e kockázatot a szeretetért, ha valóban van feltámadás?

Elcsüggedünk-e, ha testünk utat enged az öregezési folyamatnak, és szembesülünk azzal, hogy bizonyos dolgokat már soha nem fogunk tudni csinálni? Vagy pedig odafordítjuk tekintetünket a feltámadásra és bátorságot gyűjtünk?

„Ezért nem csüggedünk. A mi külső emberünk romlik ugyan, de a belső napról napra megújul. Pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket felülmúló, nagy, örök dicsőséget szerez nekünk.”
(2Kor 4,16-17)

Imádkozom, hogy ebben a húsvéti időszakban újra szenteljük oda magunkat egy olyan életre, amelyben megjelenik a feltámadás életet átformáló hatása.

Fordította: Popovics Szidónia

Forrás: <http://www.desiringgod.org/articles/radical-effects-of-the-resurrection>

A mormonok és a Jehova Tanúi tanításai a feltámadásról

BAKÓ TAMÁS

Szekták a Bibliával szemben

A feltámadásról szóló tanítás központi szerepet tölt be a Bibliában. Jelentőségét a keresztyének reménysége szempontjából Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levele 15. fejezetében rendkívüli erővel fejt ki: „*Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is.*” (1Kor 15,13-14) Ha nincs feltámadás, akkor életünk Krisztusban értelmetlen, azaz: „[...] *mi a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak? Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!*” (1Kor 15,32)

Mivel ilyen nagy jelentőségű kérdéstről van szó, a feltámadás tanítását már a keresztyén egyház megalapítását követően, az első században is sorozatos támadások érték. Fent említett levelében erre utal Pál is, amikor Isten ihletése alatt azt írja: „[...] *mimódon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása?*” (1Kor 15,12)

Ezek után már nem meglepő, hogy a modern korban is sokan kiforgatták, módosították, vagy saját szájízük szerint formálták a feltámadás bibliai tanítását. A XIX. században gomba módra szaporodtak a különböző eretnek mozgalmak és szekták. A következőkben ezek közül kettőt, a mormon egyház és a Jehova tanúi tanításait fogom bemutatni, illetve a Biblia igaz tanításával szembeállítani. Az említett két szekta a legdinamikusabban növekvő vallási csoportok között van, s legtöbbször ezek tagjaival találkozunk, amikor prédikáló és missziós tevékenységet végző személyekkel találkozunk. Ebből pedig az következik, hogy ők jelentik az egyik legnagyobb veszélyt a világban élő, a Biblia szempontjából képzetlen emberekre – a népegyházak tagjait is beleértve.

A mormon egyház tanítása a feltámadásról

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát – közismert nevén a mormon egyházat – Joseph Smith „próféta” alapította 1830-ban, az Egyesült Államokban. A közösség gyorsan növekedett: taglétszámuk mára meghaladja a 15 millió főt és 186 országban vannak jelen.

Fontos tudni, hogy noha azt tanítják, elfogadják a Bibliát Isten szavaként (ha az „megfelelően” van lefordítva), ezen kívül még másik három „ihletett” írást ismernek el Isten kijelentett szavaként. Ezek közül a legfontosabb *A Mormon könyve*, amely hitük szerint egy „másik” tanúbizonyság Jézus Krisztusról, amit Joseph Smith egy Moroni nevű „angyaltól” kapott és Isten segítségével „lefordított”.

A mormon egyház tanítása szerint minden ember létezett már születése, vagyis „megtestesülése” előtt, mint mennyei lélek. Azaz mindannyian már születésünk előtt Isten gyermekei voltunk (még hozzá szó szerint, mivel szerintük léteznek egy „Isten-Anya” is, akivel az Atya e lelkeket nemzette), s így Isten elfogadása csak annyit jelent, hogy azok is maradunk! Tanításuk szerint Isten minden embert üdvözít, de a maga rendje szerint. (Kivéve a kiközösített mormonokat!)

A mormonok szerint mindenkinek hús-vér teste van, így Istennek is, aki csak az Atya, és aki valamikor ember volt, de „fel lett magasztalva”, és ezt az állapot gyermekei is elérhetik, azaz istenekké lehetnek.

A mormonok úgy vélik, minden ember feltámad, még hozzá testben, amikor a szellem halhatatlan állapotban újra egyesül a testtel. Dicsőségünk mértéke pedig egyedül a hitünktől, vagyis a mormon egyház tanításaihoz való hűségünktől függ.

Tanításuk szerint a feltámadottak három helyre, ún. királyságba kerülnek:

1. **A telestiális királyság.** Ez a legalacsonyabb rendű dicsőségforma. Ide kerülnek a mormon evangéliumot elutasító emberek, akik itt még megtérhetnek. Tanításaik szerint ugyanis a mormon evangéliumot a feltámadás után is lehet hirdetni, vagyis még akkor is lehetőség van a megtérésre. (Csak megkeresztelkedni nem lehet, ezért a mormonok az összes azonosítható halott helyett igyekeznek megkeresztelkedni.)
2. **A terrestiális királyság.** Ide azok kerülnek, akik a mormon evangéliumot nem fogadták el, de vallásos, jóakarátú emberek, s hisznek Istenben. Továbbá ide kerülnek azok a mormonok is, akik nem éltek egyházuk követelményei szerint.
3. **A celestiális királyság.** Ez az „első osztályú” menny, s ide csak a hithű és buzgó mormonok kerülhetnek. Ennek a királyságnak azonban szintén három fokozata van, s csak a legfelsőbbre került mormonok lesznek majd istenekké, s ők is csak hosszas fejlődés után. Az istenné válás

után mennyei „családot” alapítanak, majd kapnak egy bolygót, amelyen ők lesznek a „Teremtők”. Csak a celestiális királyságban van jelen teljes mértékben az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Világosan látható, hogy a feltámadásról és az Isten személyéről bemutatott fenti tanítás merőben eltér a Biblia tiszta üzenetétől, így sem keresztyénnek, sem bibliainak nem nevezhető. Ez egy eretnek és hitelhagyott gondolkodás: egy „másik” evangélium.

A Jehova Tanúi Egyházának tanítása a feltámadásról

Jehova Tanúi Egyházat Charles Taze Russell alapította 1879-ben, a Pennsylvania államban (USA) lévő Alleghenyben. Kezdetben Nemzetközi Biblia-kutatók Társaságának nevezték magukat (IBSA), s csak 15 évvel Russell halála után, 1931-ben, J. F. Rutherford „bíró” vezetése alatt vették fel a Jehova Tanúi nevet. Teológiájuk nagyrészt ma is Russell nézeteit tükrözi, aki pedig főleg Jonas Wendell és N. H. Barbour adventista prédikátorok tanításait vette át.

Jézus Krisztusról Russell nagyjából azt vallotta, amit ma ariánus eretnekségnek nevezünk. Eszerint Krisztus, azaz a Fiú nem egy öröktől fogva létező, az Atyával egylényegű isteni személy, hanem csupán az Atya első teremtménye, aki „felhasználásával” teremtett a továbbiakban mindent. Krisztus – mielőtt emberként megszületett – a mennyben Mihály arkangyal volt, de Jehova, vagyis az Atya „áthelyezte” életét Mária méhébe. Így tökéletes, de halandó emberként született meg, aki felnőve Ádámmal lett hasonló. Halála után maga Jehova támasztotta fel, de nem testi emberként, hanem „szellemteremtényként”, mivel Jézus emberi teste áldozat volt, ezért azt nem lehetett „újra felhasználni”. Krisztus, amikor halála után emberi formát öltött, voltaképp testet „materializált” magának (mint az angyalok pl. Sodoma esetében), méghozzá különbözőeket. Tanítványai ezért nem ismerték fel egyből, amikor meglátták. Amikor felment a mennybe, fizikai testét „levetette”, és szellemteremtényként ment oda vissza, mivel „test és vér nem örökölheti Isten Királyságát.” Halhatatlan szellemtestben él, és 1914-ben Jehova beiktatta Messiási Királyságába, ahol azóta számunkra láthatatlan módon uralkodik. „Jelen van”, de visszatérni testben soha nem fog a Földre.

Jehova tanúi hiszik, hogy a Biblia Isten szava, méghozzá szó szerint. Főként saját bibliafordításukat, az ún. Új Világ fordítást használják, amelyben viszont több száz helyen meghamisítják a szöveget, ahol az nem egyezik eredeti teológiájukkal.

A Jehova tanúi adventista gyökerű teológiája azt tanítja, hogy nincs halhatatlan lélek. A lélek maga az ember, így a lélek meghal. A halál tehát teljes megsemmisülés – az ember megszűnik létezni. „Életerejé” vagy „életjoga” visszatér Istenhez. Azok, akik a Szentlélek ellen vétkeztek – aki szerintük nem személy, hanem egy „erő” –, nem támadnak fel, hanem a gyehennára kerülnek, ami a végső megsemmisülést jelenti.

A Jehova tanúi teológiája kettős feltámadást tanít. Szerintük Krisztus Egyházát csupán 144 ezer „szellemmel felkent” keresztyén alkotja. Az Újszövetség kizárólag rájuk vonatkozik, a többi ember csak „haszonélvezője” lehet. Ők mennyei, szellemtestben történő, halhatatlan életre támadnak fel. 1914 óta pedig azt is állítják, hogy a 144 ezer Krisztus „társapjaiként és társkirályaiként” a mennyben fog örökké élni, és Armageddonkor Jézus velük együtt ítéli majd meg az akkor élő emberiséget. A túlélők egy 1000 éves messiási királyság alatt, a Földön élnek majd, a többiek véglegesen meghalnak.

Az 1000 éves királyság alatt (Jel 20) az „igazak és hamisak” is rendben feltámadnak, de először persze a hithű tanúk és az ókori hűségeselek. Ezután támadnak fel azok, akik az 1000 éves birodalom alatt tisztították meg a bűntől, s tökéletességre jutottak. Ők egy utolsó próba után a mennyei királyság földi alattvalóiként az általuk visszaállított paradicsomi Földön tölthetik az örökkévalóságot. Az 1000 év egyben egy folyamatos ítéleti időszak is. Ha ugyanis egy feltámadott Isten ellen lázad, s törvényét megszegi – amit megtehet, mivel szabad akarata van –, újra, de ezúttal véglegesen meghal. A feltámadás Isten „ki nem érdemelt kedvessége” alapján történik, de az egyén dönt, hogy aztán él-e a lehetőséggel.

Összefoglalás

Ami a mormonoknál, a Jehova Tanúinál és számos más szektánál hiányzik, az az evangéliumi keresztyéneké: az üdvösség bizonyossága! A Biblia tiszta tanítása világosan kijelenti, hogy aki hisz a Fiúban – mint személyes Megváltójában –, annak örök élete van. Ezért nem kell és nem is lehet tenni semmit. Mindezt csak Isten cselekedett! Akit Jézus személyesen megváltott, az örökké él, s ha meghalt, akkor majd fel is támad, s olyan dolgok részese lesz, amiket „szem nem látott és fül nem hallott”. Hála legyen neked, Uram, mindörökké! Ámen.

Keresztyén szülők TÍZ ELHATÁROZÁSA

GREG és GRACE GIBSON

A gyermeknevelés harc. Semmi sincs – és ezt nem hangsúlyozhatjuk eléggé –, ami a lelki szintéren jobban hasonlítana a harchoz, mint a gyermeknevelés. Amennyiben szülők vagytok, megértitek ezt az ádáz állapotot, amivel naponta, hetente, havonta és évente együtt éltek. Ahogy múlnak az évek, saját és mások tapasztalatából merítve megtanulunk nevelni, Isten kegyelmével pedig elsajátítjuk, hogy nem vagyunk tökéletes szülők, és soha nem is leszünk azok.

Ennek fényében tíz alapelvet szeretnék bemutatni, amelyeket Grace és én megpróbálunk előtérbe helyezni a gyermeknevelés területén. Ezek az alapelvek nagyszerű emlékeztetők – vagy megoldások az éppen aktuális körülmények között –, amelyek mellett elköteleztük magunkat.

1. Szánjátok el magatokat az imádkozás, a nevelés, a munkálkodás mellett, és nyugodjatok meg abban a tudatban, hogy Isten jó és mindeneket irányít. Pont. Ez kellene, hogy jellemezze a teljes szülői magatartásunkat.

2. Szánjátok el magatokat a férfi és női szerep biblikus tanításának örömteli bemutatása mellett házasságokban és otthonokban. Az Ef 5 egy örömteli forrás a házasságban és a családban fennálló szerepek bemutatására. Ez a férfiak számára áldozatkész vezetést, a nők számára örömteli alázatosságot, a gyerekek számára pedig örvendező engedelmeséget jelent.

3. Határozzátok el, hogy többször mentek randevúzni. Igyekezzetek jobban megismerni egymást. Minél egészségesebb a házasságotok, annál egészségesebb lesz a családotok is, valamint a gyerekeitek mélyebb megismerése szülőként. Legyetek ebben kreatívak, hiszen nincs előírva, hogy hetente vagy havonta hány randevú tehet egészségesebbé egy házasságot.

4. Határozzátok el, hogy észben tartjátok, ti egy csapat

vagytok. Amikor minden semmivé lesz – a ház, autók, értékek, pénz stb. –, ti együtt maradtok. Jó ötlet lehet hetente egyszer családi összejöveteleket tartani, közösen énekelni, illetve betervezni nyugalmas ebédeket. Ez mindent megváltoztat.

5. Határozzátok el, hogy nem fegyelmeztek indulatosan. Legyen tervetek a fegyelmezésre, különösen a kisgyermekes szülőknél. Legyen egy hely, egy választott eszköz és módszer, amelyet a fegyelmezés során alkalmaztok. Legyetek ebben következetesek.

6. Határozzátok el, hogy nem hasonlítjátok a gyermeknevelésüket más szülőkéhez, és a gyermekeitek viselkedését mások gyermekeihez. Theodore Roosevelt azt mondta egyszer, hogy a hasonlítgatás az öröm megrablója. A Bibliának is rengeteg mondanivalója van erről (pl. Gal 1,10; 6,4-5; 2Kor 10,12; 1Thessz 4,11-12; Ján 3,16; Péld 14,30; 1Kor 3,3). A hasonlítgatás helyett, kötelezzétek el magatokat a másokban való ünneplés mellett.

7. Határozzátok el, hogy tanácsot kértek, és gyakrabban nyújtotok segítséget. Nagy bölcsesség rejlik a tanácsadók sokaságában. Ne tekintsetek gyengeséggként a tanácsadásra vagy támogatásra. Ellenkezőleg, nagy erő lakozik bennük. Kérjétek segítséget, amikor szükségetek van rá. Tárjátok fel gyengeségeiteket és kudarcaitokat Istennek és egymásnak.

8. Határozzátok el, hogy nem lesztek többé szétosztottak, és jobban odafigyeltek a jelenre. Húzzátok ki a kábelt, amikor annak van az ideje. Vacsorázzatok együtt, távol a képernyőktől. Csak akkor kapcsoljátok vissza, amikor a gyerekek lefeküdtek, és esetleg miután együtt töltöttetek néhány percet. Legyetek jelen!

9. Határozzátok el, hogy szelídek lesztek a beszédben. A Péld 15,4 azt mondja: „A szelíd nyelv olyan, mint az élet fája, a romlott pedig ösztörtői a lelket.” Mennyire vonatkozik ez a vers a gyermeknevelésre?

10. Határozzátok el, hogy úgy tekintetek a gyermeknevelésre, mint kiképzésre. Szülőként úgy nevelitek a gyermekeiteket, hogy egy napon majd biblikus világnézet által hajtott felnőttekként hagyják el otthonotokat. A gyermeknevelés utazás, küldetés, gyakorlat, fejlődés, kiképzőtáborok sorozata. Mindez lehetővé teszi számotokra, hogy kegyelemben neveljétek, a magatok és a gyermekeitek érdekében is.

Szánjuk el magunkat a felsorolt kulcsfontosságú alapelvek mellett. Tervezhetünk megoldásokat a fogyás, az egészséges táplálkozás, és egyéb személyes célok elérésére, anyaként vagy apaként azonban semmi sem fontosabb az életetekben, ami mellett eltökélhetnétek magatokat, mint a fentebb felsorolt alapelvek.

Mi eltökéljük magunkat az alapelvek mellett. Csatlakozni fogtok hozzánk?

Fordította: Kovács Ábel

<http://cbmw.org/topics/parenting-2/10-resolutions-for-christian-parents/>

„**F**áradt vagyok, megtört, és csak egy kis pihe-
nésre vágyom.” Ezek voltak Pete Wilson
lelkész szavai, amikor nemrég Cross
Pointban, egy nashville-i óriásgyülekezetben beje-
lentette meglepetést keltő lemondását. Magyaráza-
tát így folytatta:

„Azok a vezetők, akik kiüresedve vezetnek, nem ve-
zetnek jól. Egy ideje viszont már én is úgy érzem, hogy
kiüresedve vezetek. Ezért úgy hiszem, a legjobb dolog,
amit tehetek, ha visszavonulok Cross Pointból... Most
minden eddiginél nagyobb szükségem van az imáitokra
és a támogatásotokra. Azt mondtuk, hogy ez az a gyü-
lekezet, ahol rendben van, ha nem vagy rendben, és én
nem vagyok rendben.”

Annak ellenére, hogy ezekkel a történésekkel
általában csak az újságok szalagcímeiben találko-
zunk, tudnunk kell, hogy az ehhez hasonló törté-
netek száma országszerte növekszik. A kiégés nem
csak kis, vagy éppen nagy gyülekezetek lelkészeit,
esetleg csak férfiakat érinthet. Számos férfi és nő, fi-
atal és idős, vezető és tanítvány, keresztyén és nem
keresztyén – az élet bármely szintjén és területén –
ugyanilyen hajótörést szenved, és ugyanazon javító-
dokkban köt ki. Mindannyian túlterheltek, kiégtek,
kiüresedtek és megtörttek.

Lelkigondozói munkám során megfigyeltem,
hogy bár nincs két egyforma kiégett ember, legtöb-
bükben egy dolog mégis közös: hiányzik az életükből
a kegyelem. Ez nem azt jelenti, hogy nem hisznek a
kegyelemben. Sokan közülük nagyon is szilárd ala-
pokkal bírnak a kegyelem tanának ismeretében. So-
kan közülük lelkészek, s így magát a kegyelem taní-
tását minden héten erőteljesen hirdetik. Az „öt Sola”
és „a kálvinizmus öt pontja” teológiai ételüket és ita-
lukat jelenti. Ennek ellenére az életüknek legalább öt
létfontosságú területéről hiányzik a kegyelem.

A kegyelem ösztönöz

Ezeknek az embereknek az életéből elsősorban
a kegyelem ösztönző ereje hiányzik. Hogy jobban
megérthessük, mit is értek ezalatt, képzeljünk el öt
embert, akik ugyanazon a gyártósoron Bibliákat
nyomtatnak. Dollár úr állandóan azon gondolkodik,
hogy vajon hogyan kereshetne több pénzt. Ambició-
zus asszony azt próbálja kitalálni, hogyan érhetné el,
hogy előléptessék. Hízogató úr folyton a főnöke ke-
gyeit keresi. Önző úr azon morfondírozik, hogyan
lehet személyes kielégülést a munkájában. Mind-
annyian gyötrelmesen néznek ki és szörnyen érzik
magukat. Ezután viszont megismerkedünk Kegye-

Kegyelem

DR. DAVID MURRAY

lem asszonnyal, aki így gondolkodik: „*Hogyan tudok
ezen a helyen Istennek és másoknak is szolgálni?*”

Kívülről nézve úgy tűnik, mind az öten ugyanazt
a munkát végzik, belső indítékaik mégis különböző-
ek. Az első négy törekvő, feszült, gondterhelt, aggó-
dó és kimerült. Kegyelem asszonyt viszont annyira
betölti a kegyelem miatt érzett hála, hogy munkája
megelégti és ösztönzi, nem pedig kiszipolyozza őt.
(1Kor 15,10; 2Tim 2,1) Ahol a kegyelem nem ad egy-
fajta belső erőt, ott az ember előbb-utóbb ki fog égni.

A kegyelem mérsékel

Ezekből az emberekből a kegyelem önmérsék-
letre intő ereje ugyancsak hiányzik. A Kegyelem
asszony mellett dolgozó Maximalista kisasszony
hibátlan teljesítményében talál okot a büszkeség-
re. Ha csak egyetlen hibát is ejt, szidja és ostorozza
önmagát. Tökéletességre való vágyásából azonban
törvénykezést kovácsol, s mindezt beépíti az Isten-
nel és másokkal való kapcsolataiba. Ez pedig állandó
kiábrándulást eredményez önmagából, másokból,
sőt még Istenből is.

Kegyelem asszony munkája legalább olyan jó mi-
nőségű, mint Maximalista kisasszonyé, de a kegye-
lem mérsékelte az elvárásait. A kereszt lábánál meg-
tanulta, hogy ő nem tökéletes és ebben az életben
soha nem is lesz az. Elfogadja, hogy mind munkái,
mind kapcsolatai selejtsek. Ahelyett, hogy ezekkel
a tökéletlenségekkel kínozná magát, nyugodtan rá-
bízta azokat egy tökéletes Istenre, tudva, hogy az Ő
kegyelme mindegyiket megbocsátja, és szeretettel
elfogadja őt, mint olyat, aki tökéletes a Krisztusban
(Zsid 10,22; 13,18). Kegyelem asszonynak nincs szük-

a hétköznapokban

sége arra, hogy áldozatokat hozzon vagy szenvedjen azért, hogy az emberek vagy Isten elfogadja őt, mivel Krisztus ezt már mind elvégezte érte. (2Kor 5,21)

A kegyelem megsokasít

A kegyelem megsokszorozó ereje ritkán van jelen a kiégett életekben. Térjünk vissza a gyártósoros példánkhoz! Néhány keresztyén munkást termelési célkitűzések hajtanak előre. Ha nem érik el a Bibliagyártás napi kitűzött darabszámát, akkor teljesen lehangoltan térnek haza, mivel úgy hiszik, minden egyes Biblia, amit nem nyomtattak ki és csomagoltak be, azt jelenti, hogy egy lelket nem értek el. Minthogy minden izmaiktól és verejtéküktől függ, túlórák garmadáját dolgozzák le, és alig van idejük a személyes imára.

Kegyelem asszony viszont csak az előírt óraszámot dolgozza le, és így elég ideje van arra, hogy Isten áldását kérje minden egyes Bibliára, amely keresztül megy a kezein. Keményen dolgozik, de függ Isten kegyelmétől, ami megsokszorozza a munkáját. Felismeri, hogy egyesek ültetnek, mások pedig öntöznek, de mindig Isten az, aki a növekedést megadja (1Kor 3,6). Ezért minden este boldogan megy haza, tudva, hogy megtette, amit tudott, és mikor távozik a gyárból, imádkozik, hogy Isten sokkal nagyobb mértékben szaporítsa meg a munkáját, mint ahogy azt izomereje vagy a munkával töltött órái indokolnák (Ef 3,20).

A kegyelem megszabadít

A kegyelem szabadító ereje gyakran szintén hiányzik azokból, akik kiégetté válnak. Ellenőr úr például úgy gondolja, hogy minden tőle függ. A

termelési folyamat minden lépésébe beleavatkozik, és mikroszintű irányítgatásával állandóan zaklatja munkatársait. Méregbe gurul a termelés bármilyen fennakadása miatt, ordítozik az emberekkel, sőt a gépekkel is, ha éppen azok felelősek valamilyen hibáért. Azt mondja, hisz a „szuverén kegyelemben”, de valójában magát tartja a legfőbb hatalomnak, s úgy él, mint aki szerint a kegyelem csak az emberek megváltására korlátozódik.

Ezzel ellentétben Kegyelem asszony elismeri, hogy még az élet legalapvetőbb dolgaiban is Isten a szuverén úr, és ezek ellenőrzését az Ő kezeibe helyezi. Alaposan és körültekintően dolgozik, de alázatosan fogadja a felmerülő problémákat és a kedvezőtlen fordulatokat is, mivel Isten irányításába vetett bizalma próbájának tekinti azokat (Mt 18,21–35; 2Kor 1,9).

A kegyelem elfogad

A lelki összeomlás szélén álló emberek a kegyelem elfogadásra indító erejében szintén hiányt szenvednek. Kegyelem asszonnyal ellentétben főnökei és munkatársai visszautasítják Isten legnagyobb ajándékainak többségét. Nem fogadják el a heti nyugalomnap ajándékát (2Móz 20,8–11; Mk 2,27), vagy az elegendő alvás (Zsolt 127,2), a testmozgás (1Kor 6,13), a család és a barátok ajándékát (Péld 17,17; 27,6), sőt gyakran még a keresztyén testvéri közöség ajándékát (Róm 1,12; 2Kor 1,4) sem. Pedig ezek a kegyelemnek mind olyan eszközei, amelyeket mennyei Atyánk azért adott, hogy általuk felfrissítse és megújítsa teremtményeit (Mt 11,30).

Legtöbben azonban ahelyett, hogy alázatosan elfogadnák, inkább megtagadják és visszautasítják ezeket, mivel úgy gondolják, hogy az ilyenfajta kegyelem csak a gyengéknek való. Igaz ugyan, hogy nagyobb áldás, ha adunk, mint ha mi kapunk (ApCsel 20,35), de ha semmit sem fogadunk el, a mi adakozásunk forrása is hamarosan el fog apadni.

Amíg sok keresztyén életét ez az ötféle kegyelemhiány uralja, addig a javítódokk továbbra is megtört és kiégett hívőkkel lesz tele. De ha Isten kegyelmét egyre jobban és jobban hozzákapsoljuk mindennapi életünkhöz, akkor a kegyelemben való növekedésünk által arra is képesek leszünk, hogy egy kiégett társadalomban is kegyelemben járó életet éljünk.

Fordította: Bakó Tamás

<http://www.desiringgod.org/articles/grace-paced-living-in-a-burnout-culture>

Egyházváltás

Az egyház lecserélése egy kicsit olyan, mint ha feleségünket cserélnénk le. Sajnos mindkettő egyre növekvő mértékben kezd általanossá válni. A házasság egy életre szóló köteléket jelent. Egy férfi és egy nő egyesül, és szövetséges kapcsolatra lép azért, hogy szeressék egymást, hűségesek és köteleességtudóak legyenek egymással szemben „míg a halál el nem választ”. Isten a kezdetekkor hozta létre a házasság intézményét, összehozva egymással Ádámot és Évát. Jézus a következőket mondta a házasság vonatkozásában: „Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassa.” (Mk 10,9) Isten maga is részét képezi minden házasságnak, és Ellene való lázadást jelent elválni a férjtel vagy a feleségtől, hacsak nem a legsúlyosabb okok állnak a háttérben: ezek a házasságtörés, valamint a hűtlen elhagyás esetei. Egy keresztyén ember és az egyház közötti kötelék még ennél is erősebb kell, hogy legyen. Mi ugyanannak a testnek vagyunk a tagjai, és még a halál sem törheti meg ezt az egyesülést.

Gyülekezeti tagság

Amint lehetőség adódik erre, minden keresztyénnek egy helyi gyülekezet tagjává kell válnia. Mindnyájunkat arra hívtak el, hogy megbánást tanúsítsunk, és higgyünk az evangéliumban. Miután ezeket megtettük, csatlakoznunk kell egy gyülekezethez. Jézus ezt mondta: „Én ezen a kősziklán építem fel az egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek

rajta diadalmat.” (Mt 16,18) Ő az alap és a szegletkő, a keresztyén egyének pedig azok az élő kövek, amelyek az egyházat alkotják. Egy gyönyörű templomot alkotnak együtt, amely az Isten lakóhelye. Pál egy másik helyen úgy beszél az egyházról, mint ami hasonlatos az emberi testhez, amely számos különböző részből áll, amelyek egyetlen egészévé egyesülnek. (1Kor 12. fejelet) A szemnek szüksége van a fülre és a kéznek a lábakra. A kevésbé tiszteletre méltó részeket ruházzuk fel nagyobb megbecsüléssel. (1Kor 12,23) Minden tag függ a másiktól.

Az egyháznak van egy látható és egy láthatatlan formája. A láthatatlan egyház az összes újjászületett keresztyén alkotja. A látható egyház az, amit a világban gyülekezetekként és különböző egyházaként figyelhetünk meg. A látható egyházban vannak meg nem tért tagok is. Az is előfordul időnként, hogy azok, akiknek tagoknak kellene lenniük, nem csatlakoznak az egyházhoz. Néhányukból hiányzik az önbizalom, mások azonban – és manapság egyre növekvő számban – nem kívánják elkötelezni magukat. Attól tartanak, hogy vajon mit várnak el ott tőlük.

Mindazonáltal mivel Krisztus alapította az egyházat, és mivel az a tagok hasznára és jóléte érdekében létezik, a gyülekezeti tagság nem lehetőség, hanem követelmény. A megkeresztelkedés az első sákramentum, az Úrvacsora pedig az a sákramentum, amely megerősíti és elmélyíti a közösséget. Az első misszionáriusok bárhová is mentek, gyülekezetet

alapítottak és véneket neveztek ki, hogy pásztorolják és gondját viseljék a nyájnak. Az volt a feladatuk, hogy „*intsenek, feddjenek, buzdítsanak teljes béketűréssel és tanítással.*” (2Tim 4,2) Az is rájuk bízott, hogy gondot viseljenek magukra „*és az egész nyájra, amelyben a Szentlélek felvigyázóvá tett titeket, hogy legettessétek az Isten egyházát.*” (ApCsel 20,28)

Amikor az egyik tag súlyos erköcstelenségbe bonyolódott, nekik kellett „*átadni az ilyet a Sátánnak a test veszedelmére, hogy a lélek megtartasson az Úrnak ama napján.*” (1Kor 5,5) Ha az egyének visszautasítják azt, hogy a helyi gyülekezet tagjai legyenek, a fegyelmzés lehetetlenné válik. Nincs arra példa az Újszövetségben, hogy keresztyének, akik önmagukban hordozzák a törvényt, visszautasítják azt, hogy gyülekezeti tagok legyenek, és ne legyenek a felvigyázók fegyelmi fennhatósága alatt. Krisztus az Ő egyházát arra szánta, hogy a kegyelem eszköze legyen az Ő népe számára, és nem választható extrának jelölje ki. Amikor csatlakozol egy gyülekezethez, szövetségre lépsz azzal, ez pedig hasonlít a házasságra. Lelked jóléte érdekében elkötelezed magad Krisztus egyik gyülekezetének, és a gyülekezet is elkötelezi magát veled szemben, hogy gondját viseli lelkednek Krisztus vezetése alatt.

De miért is ne csatlakoznának a keresztyének egy gyülekezethez? A múltban ez automatikusnak és természetesnek tűnt. Mindazonáltal a modern életben számos változás következett be: az internet, a modern kommunikáció és a társadalmi korlátok lebontása. Néhány embert átalakított a rádió, a televízió, vagy az internet. Ezek évekig élhetnek úgy, hogy szellemi táplálékukat a médián keresztül találják meg. Talán az is megeshet, hogy nincsenek keresztyén barátai. Egyedül vannak, és nem tesznek erőfeszítést azért, hogy találjanak egy gyülekezetet, ahol otthon érzik magukat. Nincsenek tudatában annak, hogy testvéri társaságra van szükségük, vagy annak a veszélynek, hogy „*elhagyják összejöveteleiket, ahogyan szokásuk némelyeknek.*” (Zsid 10,25) Ez messze van attól, amit egészséges helyzetnek lehet nevezni. Vannak különleges ígéretet, amelyek a keresztyének összegyülekezéseihez kapcsolódnak. „*Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*” (Mt 18,20)

A gyülekezetek változtatása

Az egyik ehhez kapcsolódó gond a hűség hiánya ahhoz a gyülekezethez, amelyhez egy személy egyszer már csatlakozott. Talán néhány év eltelté-

vel ráununk a régi lelkész igehirdetéseire, vagy jön egy új lelkész, és annak nem szeretjük az igehirdetéseit. Időnként egy igazán kiváló prédikátor kerül az egyházunkhoz, de egy másik városrészbe. Miért ne dönthetnénk úgy, hogy távozzunk? Néha előfordul, hogy van valami az új lelkész modorában, viselkedésében, ami lehangoló vagy távolságtartó. Nem kedvelik őt annyira, mint a régi lelkészt. Vagy megsértett bennünket valaki a gyülekezetben, ezért úgy döntesz, hogy elhagyod azt. Vagy az a helyzet, hogy egy másik egyház buzgóbban tevékenykedik, úgy tűnik, hogy sikeresebben fejlődik, egy sikertörténetnek pedig mindenki szeretne részévé válni. Az is lehet, hogy a gyerekek panaszkodnak arra, hogy kevés a gyermek a gyülekezetben, vagy nincsenek ott gyermekek. Az ember szereti a gyermekeit, azt akarja, hogy üdvözüljenek, úgyhogy jólétük érdekében távozik a gyülekezetéből. Az évek során több alkalommal láttam, hogy ez megtörténik, és úgyszólván soha nem eredményezett áldást a gyermekekre nézve. Vissza tudok gondolni számos olyan esetre, amikor a gyerekek, akik látszólag megszabják a követendő irányt, most egyáltalán nem járnak egyetlen gyülekezetbe sem. Ami valóban létfontosságú gyermekeink üdvözülése szempontjából, az a buzgó hűség az egyházhoz és Krisztushoz. A helyi gyülekezet kritizálása a gyermekek elméjében hamarosan az egyház, mint olyan, valamint a keresztyén hit általános bírálatává válik.

Amikor tagja leszel egy gyülekezetnek, egy kapcsolat részese leszel. Amikor elhagyod, az egy nagyon komoly dolog. Amennyiben nincsenek nagyon súlyos okaid, akkor szakadár lettél. Törést és hasadást okozol Krisztus testében. A gyülekezet megválasztása nem ugyanolyan dolog, mint annak az eldöntése, hogy melyik szupermarketbe mész vásárolni, vagy hogy milyen márkájú kávé veszel. Semmi erköcstelen nincs abban, ha a Tescoról átváltasz az Asda-ra, vagy a Sainsbury's-re. (*Jelentős nagy-britanniai áruházláncok. – a ford.*) Mikor azonban elhagyod az egyik gyülekezetet, és megszünteted vele a közösséget, az már egy súlyos dolog Isten előtt.

Helyes és jó indokok

Vannak természetesen helyes és megfelelő indokok arra, hogy elhagyjuk a gyülekezetünket. Olykor az ország egy másik részébe szólít bennünket a munkánk, és noha szomorúan, de az egyik gyülekezetet elhagyjuk egy másikért. Az ember nagyon ritkán vizsgálja meg a gyülekezettel kapcsolatos dolgokat,

amikor elfogad egy előléptetést, vagy megpályáz egy új munkahelyet. Bizonyos értelemben semmi sem lehetne fontosabb számunkra, mint az a gyülekezet, amelyhez tartozni fogunk: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8,36) Kereshetünk magunknak sokkal több pénzt, ugyanakkor azonban sokkal kevesebb kincset gyűjtünk a mennyben. Egy jó állapotban levő, szilárd gyülekezet, amely törődik az ember lelkével, megéri az áldozatot, hogy megtartsuk vagy elnyerjük.

Egy különösen elfogadható indoka annak, hogy elhagyjunk egy gyülekezetet az, amikor az eltűr egy súlyos helytelenséget – az eretnokséget. Ekkor, ebben a helyzetben az eretnekek a szakadók és a többieknek kötelességük, hogy távozzanak, és kijöjjenek közülük. Hasonlóképpen, ha egy gyülekezetben eltűrik az erkölcstelenséget, és nem gyakorolják az egyházfegyelmet, az embernek el kell különítenie magát az ilyen elrothadt testtől. Az igaz egyház egyik ismertetőjele hiányzik: az egyházfegyelem. Takarítások ki azért a régi kovászt, mondta az apostol, és ha a gyülekezet visszautasítja azt, hogy így cselekedjen, akkor különítsétek el magatokat attól az erkölcstelen testtől. (1Kor 5,7-8)

Helytelen és rossz indokok

Mi van azonban akkor, ha nem kapok semmi hasznosat az igehirdetés által? Amint valaki idősebb lesz, többet olvas és értelmesebbé válik, egyre kevesebb és kevesebb dolog adódik, ami friss és újdonság lesz számára. Mindazonáltal, ha Isten szavát olvassák, éneklük, prédikálják, és ennek szellemében imádkoznak, akkor Isten azon gyermeke, akinek egészséges lelki étvágya van, mindig tud majd kapni valamit ezáltal. Ahogy telik az idő, egyre kevesebbet kell a lelkészre tekinteni, és egyre többet Istenre. Az Írás megújul minden reggel és állandó táplálékot biztosít a mennyei kenyérből. Számos olyan emberre tudok visszaemlékezni, akik az évek során elhagyták a szolgálati területemet, mondván, hogy keveset nyernek az igehirdetés által. Miután azonban egy rövid ideig egy népszerűbb gyülekezetet látogattak, teljesen felhagytak a gyülekezetbe járással. A gond nem annyira az igehirdetővel volt, mint inkább az ige hallgatójával. Emlékszem egy másik fiatalemberre a gyülekezetemben, aki azt mondta az édesapjának, hogy a lelkész mostanában sokkal jobban prédikál. Valójában benne történt a változás, mivel akkorra megtért.

Pál figyelmeztet annak a veszélyére, hogy túlzottan az emberekre tekintsünk, vagy túl sokat várjunk egy lelkésztől. „Mert amikor az egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok, a másik meg: Én Apollósé; nem emberi módon viselkedtek? Hát kicsoda Apollós és kicsoda Pál? Szolgák csupán, akik által hívőkké lettetek, ahogy az Úr adta mindegyiknek. Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést. Azért sem a plántáló, sem az öntöző nem számít, csak a növekedést adó Isten.” (1Kor 3,4-7)

Gyülekezetváltás

Egyik hasznos és segítőkész „Levél Amerikából” című írásában (Evangelical Times, 2016. június) Ben Wilkerson ezeket mondja: „Mondanunk sem kell, hogy a mai kultúrára egy egészségtelen fogyasztói szellem nyomja rá a bélyegét, mely átítatja a társadalom minden szintjét, beleértve az egyházat is. Az amerikai egyház hírhedt arról, hogy ilyen módon kezeli Krisztus testét, azaz úgy, mintha a tökéletes társat keresné a Match.com weboldalon. (Egy ismert társskereső weboldal az interneten – a ford.) Az egyház mostanában egyet jelent egy olyan társadalmi klubbal, melyet akkor hagyatsz el, amikor akarod, kevés szemmel látható feszültséget érezve emiatt.” A továbbiakban hozzát teszi: „Amikor az emberek távoznak (a gyülekezetből – a ford.) az olyan, mint egy válás. Sértő.” Spurgeon a következő híres kijelentést tette: „Ha addig soha nem csatlakoztam volna egy gyülekezethez, míg nem találok egy tökéleteset, akkor egyikhez sem csatlakoztam volna. És abban a pillanatban, amikor csatlakoztam volna egyhez, ha találok ilyet, megrontottam volna, mivel az már nem lett volna tökéletes gyülekezet, miután én a tagja lettem. Ennek ellenére: olyan tökéletlenül, mint amilyen, ez a legkedvesebb hely a földön számunkra.”

Tanulság

Kötelezzük el magunkat egy gyülekezet mellett, és ragaszkodjunk hozzá tűzön-vízen át. Lássuk saját szerepünket úgy, mint az adakozóét, aki betesz, semmint úgy, mint aki csak kap valamit. Gondoljunk a Megváltónkra és értünk hozott áldozatára. Az egészséges gyülekezet olyan hely, ahol minden tag az egész érdekében használja fel ajándékait.

Fordította: Bakó Tamás

Free Church Witness 2016. októberi szám

Hét hasznos tanács egyetemistáknak

John Piper

1. **Szeresd Istent!** Szeresd Istent teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből. Ez az első és legnagyobb parancsolat (Mt 22,37-38). Ez azt jelenti, hogy használd az eszedet, hogy tápláld a szíved tüzeit az igazság üzemanyagával. Hadd legyen bármi, amit tanulsz, eszköz a szíved tüzeinek lángra lobbantására. Fordítsd minden szellemi és fizikai erődöt a szíved védelmezésére és buzdítására. Soha ne engedd, hogy az érzelmesség vegye át az uralmat, mert az figyelmen kívül hagyja a gondolkodást, ugyanakkor a szívet elutasító intellektualizmusnak se engedj.

Szívből szeretni Istent a legfőbb lényege annak, amiért a világegyetem teremtett. Becsülni, őrizni Istent mindenek felett. Ezt jelenti Istent szeretni. Az elme és a test a szív szolgái. A szív vágyai pedig az elmen és a testen keresztül válnak láthatóvá. Ez a legelső lépés.

2. **Szeresd embertársaidat!** A második parancsolat így hangzik: „*Szeresd felebarátodat, mint magadat.*” (Mt 22,39). Szolgálj az egyetemen ahelyett, hogy egy önma-

gával elfoglalt, önmagát magasztaló egoistává válnál. Ha boldog szeretnél lenni, azt szeretnéd, hogy mások is ugyanolyan boldogok legyenek. Ez az, amit a „*szeresd felebarátodat, mint magadat*” parancsolat jelent. Ha jó jegyeket szeretnél szerezni, mások is jó jegyeket szeretnének kapni. Ha segítségre van szükséged matematikából, segíts Jillnek, vagy Jimnek angolból. Ha otthon szeretnél lenni hálaadásakor, akkor segíts valakinek otthon lenni hálaadásakor. Szeretni felebarátodat, mint önmagadat, nem egyetem után kezdődik.

3. **Töltekezz be a Szentírással!** Naponként tíz perc Bibliával töltött idő nem elégséges a nehézségek leküzdéséhez ebben a világban. A szentírás Isten valóságos szava. Olvasd! Elmélkedj rajta, tanulmányozd! Tanulj meg nagy igerészeket! Huszonnyolc éves koromig senkit sem hallottam egy egész bekezdést fejből idézni a Bibliából. Soha nem hallottam senkit egyetlen bekezdést sem fejből idézni a Bibliából. Pedig ó, milyen nagy hatással lett volna rám!

A Bibliából megtanult fejezetek fontosak. Jegyezz meg fejezeteket! Tanulj meg teljes könyveket! Tanuld meg a hegyi beszédet! Jegyezz meg bizonyos zsolnárokat! Kétlem, hogy napjainkban bárki eredményes keresztyénné válhat, szemben állva a kultúrával és a kultúráért, úgy, hogy emlékezete kevés részt őriz meg a Bibliából.

4. Vess véget az önmagadra való támaszkodásnak! Vess véget az elbizakodott gögnek, az önelégültségnek és az önmagadra való támaszkodásnak. Bízd magad az Úrra minden egyes nap, hogy segítsen téged mindenben – mindenben! Jézus azt mondta: „[...] nélkülem semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5) – semmit! Hidd ezt el! Hidd el! Tedd részévé annak, aki te magad vagy! „Semmit sem tudok Jézus nélkül tenni!” És ezután lapozz a Péld 3,5-6-hoz: „Bízz az ÚRban teljes szívedből, és ne a magad értelmére támaszkodj [és ne abban bízz]! Minden utadon órá gondoldj, akkor ő igazgatni fogja útjaidat [minden egyes útadat – minden egyes órában, minden egyes percben]”. Fordulj hát Istenhez újra és újra, minden órában! Fordulj hozzá újra, és imádkozz, hogy Isten lásson el az Ő erejével, bölcsességével és kegyelmével, hogy megtehesz mindent, amit tenned kell.

Te nem vagy saját magadé. Valaki másnak az erejéből élsz. Ő váltott meg téged. Ezért tanuld meg ezt tenni, nevezetesen: „Ha valaki szól, Isten igéjét mondja, ha valaki szolgál [ezek vagyunk mi, minden egyes percben], azzal az erővel végezze, amelyet Isten ad, hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.” (1Pt 4,11) Tehát imádkozz, imádkozz, imádkozz – vess véget a pillanatról-pillanatra élő önelégültségnek, és függj teljesen Istentől.

5. Tartozz egy gyülekezethez! Tartozz egy Szentírással telített, Krisztust felmagasztaló, istenközpontú gyülekezethez, amely Isten teljes tanácsát hirdeti, és légy kapcsolatban Isten embereivel. Ne várj az egyetem végéig, hogy egy érett, felelős egyháztag legyél. Törj ki a késői serdülőkor keretei közül, amely azt tartja, hogy az élet csak játék és iskola. Egyáltalán nem az. Az élet nem más, mint felelős tagság egy helyi gyülekezetben, és ez érvényes mindenféle ember és minden korosztály számára. Nőj hát fel! Törj ki a körülötted lévő kereteiből, és nőj fel évekké előttük!

6. Őrizkedj a világtól! Óvd magad attól, hogy arra vágyj, amire a világ vágyik. Ha úgy találsz, hogy a

hitetlenekkel együtt töltött idő megszeretteti veled, amit ők szeretnek, ahelyett, hogy segítene nekik megszeretni azt, amit te szeretsz – Akit szeretsz – lépj hátra, és töltekezz be az igazság és Isten iránti szeretettel valamilyen más módon. Ugyanez a helyzet a médiával. Ha a számítógép, a telefon, a tablet azt hozza ki belőled, hogy olyan dolgok után vágyódsz, amelyeknek pusztító hatása van a lelkedre nézve, tedd le őket. Vágd le a kezedet. Vájd ki a szemedet. Tedd, amit tenned kell, hogy gyökeresen odaszenteld magad Jézusnak és az Ő szentségének.

7. Vizsgálj meg minden részletet! Végezetül, ne feledd, egyetlen egy életed van. Nem éppen a legjobb dolog ezzel kísérletezni. Mitől fog sikerülni az élet? Mi teszi az örökkévalóságomat boldoggá? Isten nem azért adott neked életet, hogy kísérletezz vele. Ő életet ajándékozott neked, és adott egy Könyvet. Isten szólt. Ez nem a kísérletezésről szól, hanem Isten szavának mindenre kiterjedő alkalmazásáról. Ő mindent tud. Ő tudja, mi tesz téged boldoggá ebben a pillanatban. Ő tudja, mi fog számítani az életedben itt és most. Bízz hát Őbenne!

Ismerd meg az Ő szavát! Vizsgálj meg minden részletet!

Fordította: Popovics Szidónia

<http://www.desiringgod.org/interviews/seven-tips-for-college-students>

A barátság színe

Ismeretlen szerző

Egyszer a színek elkezdtek vitatkozni. Mindegyik szín azt állította magáról, hogy ő a legjobb, a legfontosabb, a leghasznosabb és a legkedveltebb.

Azt mondta a zöld:

„Nyilvánvalóan én vagyok a legfontosabb. Én az élet és a reménység színe vagyok. Engem a füvek, a fák és a levelek számára választottak ki. Nélkülem minden állat elpusztulna. Nézz körül és látni fogod, hogy én uralom a természetet!”

A kék közbeszólt:

„Te csak a Földre gondolsz, de nézd az eget és a tengert! A víz az élet alapja, amely a mélységes tengertől egészen a felhőkig terjed. Az ég teret biztosít, nyugalmat és derűt sugároz. Az én nyugalmam nélkül ti nem érnétek semmit!”

A sárga kuncogott:

„Ti túl komolyak vagytok! Én kacagást, vidámságot és melegséget hozok a világba. A Nap, a Hold, a csillagok mind sárgák. Valahányszor ránézel egy napraforgóra, az egész világ mosolyogni kezd. Nélkülem nem lenne jókedv.”

Erre a narancssárga is elkezdett kérkedni:

„Én az egészség és az erő színe vagyok. Lehet, hogy ritka, de értékes vagyok, mert az emberi élet számára szükséges vitaminokat hordozom. Gondolatok csak a sárgarépara, sütőtökre, narancsra, mangóra, vagy a papayára. Habár én nem vagyok mindig jelen közöttetek, de hajnalban, vagy napnyugtakor, amikor betöltöm az eget, olyan csodálatos a szépségem, hogy az mindenkit magával ragad.”

A piros nem bírta tovább, és felkiáltott:

„Én szabályozlak mindnyájatokat. Én vagyok a vér és a vér az élet! A veszély és bátorság színe vagyok. Ha harcolni akarok valamiért, akkor képes vagyok lánggra lobbantani a szenvedélyt. Nélkülem a Föld olyan kietlen lenne, mint a Hold. A szenvedély és a szerelem színe vagyok: a piros rózsáé, a mikulásvirágé és a pipacsé.”

Erre a bíbor is felegyenesedett:

Miután jól kihúzta magát, vehemensen rákedett: „Én a királyság és az erő színe vagyok. A királyok, vezérek, püspökök mindig engem választottak, mert én vagyok a hatalom és a bölcsesség színe. Az emberek ezt meg sem kérdőjelezik: figyelnek rám és engedelmeskednek nekem.”

Végül az indigó beszélt, sokkal halkabban, mint a többiek, de ugyanolyan határozottan:

„Vegyetek számba engem is! Én vagyok a csend színe. Habár szinte észre sem vesztek, mégis nélkülüm minden olyan felszínes. Én formálom a gondolatot és elmélkedést, az alkonyt és a mély vizet. Szükséged van rám, hogy egyensúlyban légy és meglásd a kontrasztokat, megtaláld az imához és a belső békéhez vezető utat.”

És így folytatták a színek a dicsekvést, miközben mindegyik gyözködte a többit az ő felsőbbrendűsége felől. A veszekedésük egyre hangosabbá vált. Hirtelen egy éles villám csapott le a magasból és hangos dörgés hallatszott, majd zuhogni kezdett az eső. A színek félelmükben összekuporodtak és közel húzódtak egymáshoz.

A zaj közepette megszólalt Isten:

„Ostoba színek! Harcoltok egymással és mindegyikőtök uralkodni próbál a többiekien! Nem tudjátok, hogy egyediek vagytok és mindnyájan különleges célra letettek teremtve? Fogjátok meg egymás kezét és gyertek hozzám!”

A színek engedelmeskedtek, egymás mellé álltak, és megfogták egymás kezét.

Isten folytatta:

„Ezentúl ha esik az eső, együtt fogtok átnyúlni az égbolton egy nagy színes ívet alkotva, ami arra fog emlékeztetni benneteket, hogy békében élhettek egymással. A Szivárvány a holnap felőli reménységet jelképezi.”

Ezért valahányszor egy kiadós eső esik, és megjelenik az égen a Szivárvány, jusson eszünkbe, hogy nekünk is értékelnünk kell egymást.

Fordította és átdolgozta: Incze Andrea

<http://emailministry.org/the-color-of-friendship/>

ZÖLD

SÁRGA

PIROS

KÉK

NARANCSSÁRGA

INDIGÓ

BÍBOR

ELMÉLKEDJÜNK!

Kegyelem, nagy kegyelem...

Németh házaspár, Budapest

Németh Kirstóf

Bár a vallásosság kiskorom óta jelen volt életemben, és Isten léte szinte sosem volt kérdés számomra, az evangéliumot mégis csak jóval később, felnőtt koromban érthettem meg.

Édesapám révén reformátusnak kereszteltek, és bár sokáig csak édesanyámmal jártunk egyszer-egyszer misére, 13 éves koromban mégis reformátusként konfirmáltam. Ekkortájt kezdtem rendszeresen hittanra és istentiszteletre járni, főként szüleimnek való engedelmességből. Középiskolába az akkor újonnan induló egyik református gimnáziumba jártam. A reggeli áhítatok, az istentiszteletek, a bibliaolvasás és a hittanórák révén fokozatosan nőtt az ismeretem Istenről, az Ő igéjéről, de a lényegyet tekintve sajnos tudatlan maradtam.

Érettségi után tanulmányaimban több kudarc és váltás következett. Hosszú időre Budapestre kerültem. Lelki táplálékot keresve kezdetben – majd 5 évig – egy katolikus csoportba jártam. Összetartó, szeretetteljes közösség volt, ami a gimnázium után nagyon

hiányzott. A tanítás azonban sajnos nem volt teljesen biblikus. Egy idő után, mivel már nem tudtam mindezzel egyetérteni, elmaradtam az alkalmakról.

Közben néha Pasarétre és a Fasorba is elmentem, ahol mindig megfogott az igehirdetés mássága, a tanítás – ami máshol hiányzott –, de csak 3 évvel később kezdtem ez utóbbi helyre rendszeresen járni. A felnőtt ifjú sok megtért emberrel találkoztam. Itt kezdtem látni a különbséget, hogy a tudás nem egyenlő a hittel, mégsem akartam elfogadni, hogy nekem megtérésre van szükségem, hiszen én hittem Istenben. Mindezek ellenére Isten munkálkodott bennem, vágytam az igeszerű tanításra, a közösségre. Ugyanakkor még mindig nem értettem, hogy miért kellett Jézusnak meghalnia, és kérdés volt számomra, hogy hova kerülök majd életem végén, hogy vajon Isten elég jónak találja-e majd életemet.

Közel 10 év budapesti tartózkodás után munkahelyem révén vidékre kerültem. Bár volt helyben református gyülekezet, az ottani istentiszteleteket és a gyülekezeti életet röviden csak katasztrófálisnak tudom mondani. Sok szabadidőm lévén igyekeztem rendszeresen olvasni az Igét. Sajnos, érteni azonban nem nagyon értettem. Így, noha tudtam a konfirmációi katekézisének választását, hogy „hitem és életem zsinórmértékének” kellene lennie, mégsem volt az. Próbáltam valahogy értelmezni, de ez sokszor nem – esetleg a magam elgondolása, és nem a Biblia tanítása szerint – sikerült.

Két év után egy újabb fordulóval ismét Budapestre kerültem. Kelenföldön laktam, így az ottani gyülekezetbe kezdtem járni, de már csak istentiszteletekre. Ekkoriban sokat utaztam, és Isten kegyelméből megismerhettem leendő feleségemet, akinek hamarosan el is kezdtem udvarolni. Jó 10 éve imádkoztam hívő társért úgy, hogy csak töredékét ismertem annak, valójában mennyire fontos, hogy hívő emberrel lépjek házasságra, és úgy, hogy a végén már nem is nagyon hittem, hogy ez valaha megtörténhet.

Ekkoriban egy kis evangelizáló könyvet kaptam *Isten-e Jézus* címmel. Az ebben található hasonlatot használta Isten, hogy levegye a pikkelyeket a szememről. Ez arról szól, hogy ha én az életemmel, cselekedeteimmel meg akarok felelni Istennek, az olyan, mintha az Atlanti-óceánt akarnám átúszni. Lehet, hogy jópár embert le hagyok, de messze-messze a cél előtt belefutok. Istennek nem tudok megfelelni a bűnös életemmel, akárhogy próbálok is jó lenni. Isten viszont könyörületes, és Jézus Krisztust azért küldte, hogy én „ne fulladjak meg”, hogy ne a pokolban töltssem az örökkévalóságot, hanem vele.

Megértettem, amit addig nem, hogy Isten tökéletes mércéjének soha nem fogok tudni megfelelni. Megértettem, hogy hiába hasonlítom össze másokkal az életemet és gondolom magam egyeseknél jobbnak – mint a farizeus –, Isten törvényének nem tudok eleget tenni, hiába is igyekszem. De megértettem azt is, hogy nincs arra szükségem, hogy a cselekedeteimmel próbáljak neki megfelelni, mert az Úr Jézus elém jött, hogy Ő hordozza el bűneim büntetését, az Atya haragját. Pár hónappal később Mefibóset történetéről (2Sám 9,1-8) olvastam prédikációt, mely egyszerre mutatta meg Isten igéjének mélységét és az evangéliumot, és ez még inkább megerősített abban, hogy akármilyen bűneim is vannak, Jézus áldozata az én vétkeimért is eleget tett (Róm 7,24-8,1).

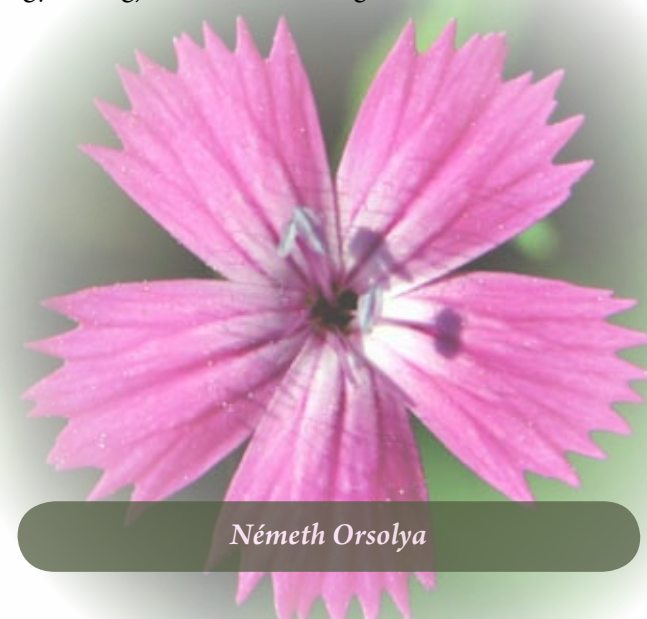
Azt is megértettem, hogy semmi okom sincs a büszkeségre, minden amit „elértem”, Isten áldá-

” *Isten viszont könyörületes, és Jézus Krisztust azért küldte, hogy én „ne fulladjak meg”, hogy ne a pokolban töltssem az örökkévalóságot, hanem vele.*

sa, hiszen tálentumaimat is tőle kaptam (1Kor 4,7). Ekkortájt hallgattam több előadást Paul Washertől, amik által Isten azt is megmutatta, mennyi utálatos dolog van még az életemben. Azelőtt nagyon sok zenét hallgattam. Nem érdekelt, hogy ki miről énekelt, hogy nem Istent dicsőítik és hogy mennyire utálatos Isten előtt az, amiről énekelnek. Belefért. Ugyanígy a bulizás is. Bár nem nagy rendszerességgel, de időnként eljártam barátaimmal mulatni. Megláttam azt is, hogy egy egyház vagy gyülekezet életére – csakúgy mint a magaméra – a Biblián kívül, sajnos, nagyon sok minden lehet hatással. Családi, gyülekezeti, nemzeti hagyományok, és persze, a világ számtalan befolyása mind-mind letéríthetik az embert a keskeny útról. Megértettem viszont, hogy hitemnek nem ezeken a hagyományokon kell alapulnia, hanem Isten szaván, a Biblián.

Sokat tanulhattam a tanítványképzőn, illetve egyházunk (Presbiteriánus Egyház) minden más alkalmain is. Megerősödhetett meggyőződésem a Szentírás tévedhetetlenségében. Egyre inkább látom a bűneimet, és hogy azokkal Isten ellen lázadok. Meg-

értettem, hogy sem jó, sem tökéletes nem vagyok, így szükségem van a változásra, és ez a változás Isten igéjén kell, hogy alapuljon. Megérthettem, hogy szükség van a hitehagyott egyháztól való elszakadásra (2Kor 6,14-18), és hogy milyen nagy ajándék, hogy hitvalló egyház tagja lehetek. Dicsőség és hála ezért neki!

Németh Orsolya

Isten kegyelméből szüleim nyolc éves korom körül megtértek, így elég korán hallhattam az evangéliumot. Az ismeret egyre növekedett bennem, azonban évek teltek el, mire Isten igéje a szívemet is elérte.

Kezdetben református gyülekezetbe jártunk, szüleim aktív tagjai voltak az egyháznak. Azonban néhány év elteltével édesapám az ige által kezdte felismerni az ott lévő visszasságokat, engedetlenséget. Így 1997-ben elhagyták a Református Egyházat. Ezután több más evangéliumi hívővel házi közösségekben gyűltek össze. Én továbbra is látogattam a református gyülekezet alkalmait, idővel a gyermekmunkában is részt vettem, emellett az otthoni közösségi alkalmakon is jelen voltam. A nagydobronyi református líceumba felvételiztem, ahol sok embert ismerhettem meg, hívőt és hitetlent egyaránt, és még mélyebben részt vettem az egyházi életben. Mindig hálás voltam ezért az időszakért, mert sok új élményt, tudást adott, azonban továbbra is csak az ismeretem nőtt, üdvözítő hittel még nem rendelkeztam. Egy folyamatos lelki hullámvölgy jellemzett. Amikor igét olvastam, imádkoztam, közel éreztem magam Istenhez, viszont egy-egy bűn újra elbizonytalanított abban, hogy van-e megtérésem. Tulajdonképpen teljesítményalapú „hitem” volt. Általánosságban mindig jó gyereknek, embernek tartottam magam, aki többé-kevésbé engedelmeskedik a szüleinek, nem jár szórakozni, szorgalmas a tanulásban. Azonban hiányzott a bűnlátás, az igaz bűnbánat, ami nélkül nincs megtérés és Krisztust követő élet.

” Elképzelésem sincs, hol tartana az életem, hol tartana az életünk Krisztus újjászülő és megőrző kegyelme nélkül. Hála legyen Neki az Ő kegyelméért!

Az egyetemi évek alatt egy gyermektábor alkalmával nyitotta fel Isten a szememet, ahol segítőként vettem részt. Ekkor láttam meg elesett voltomat, hogy Krisztus nélkül senki és semmi vagyok, és nincs bennem semmi jó. Ekkor tudtam először megszorodni igazán a bűneim felett.

Az egyetem befejezése után (angol nyelv és irodalom szakon végeztem) angol nyelvterületen szerettem volna tapasztalatot szerezni egy önkéntes programon keresztül. Mivel lekéstem a jelentkezési határidőt azon az éven, felajánlásra egy hévízi idősek otthonában lettem diakóniai önkéntes. Egy év után pedig Isten megadta, hogy Londonban tölthessek tíz hónapot egy anglikán gyülekezetben, mint ifjúsági- és gyermekmunkás.

Sok új tapasztalatot szereztem ezekben az években, Istennel való kapcsolatomban azonban nem mélyült, nem erősödött hívő testvérek és élő gyülekezet hiányában.

Időközben megismertem a férjemet, aki eleinte inkább aktív kereső volt és az udvarlás alatt tért meg. Bár nem a biblikus példája az Isten szerinti ismerkedésnek, udvarlásnak a miénk, az Úr mégis megőrzött és kimondhatatlan kegyelmét gyakorolta és gyakorolja rajtunk a mai napig. Sok mindent másként tennénk mai szemmel nézve.

Isten két gyermekkel áldott meg minket, akiket igyekszünk az Ő félelmében nevelni. Öt éve élünk Budapesten és azóta lettünk a presbiteriánus gyülekezet látogatói, később tagjai. Itt értettük és tapasztaltuk meg igazán a gyülekezet fontosságát, mert tiszta igei tanítást, pásztorolást kapunk és hordozhatjuk egymás terheit. Nagy hála van a szívemben, amiért Isten ide vezetett és megélhetjük egy élő, hitvalló közösség áldásait, ahol együtt formálódhatunk Krisztus képére.

Elképzelésem sincs, hol tartana az életem, hol tartana az életünk Krisztus újjászülő és megőrző kegyelme nélkül. Hála legyen Neki az Ő kegyelméért!

„...többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal 2,20)

Újraszületés – vagy újjászületés?

DR. LAZSÁDI ZOLTÁN

Az elmúlt évtizedekben reneszánszát élő szinkretista (különböző vallási hagyományokból származó elemeket összekeverő) gondolkodás a lelki igazságokat, utakat keresők elé hozta a reinkarnáció (lélekvándorlás) korántsem újkeletű elképzelését, mint a lelki fejlődés, a megtisztulás, az Istenhez való eljutás egyik lehetséges módját. A keleti vallások divatosává válása, a különféle harcművészeti, meditációs, jóga- és szellemgyógyászati iskolák, valamint az ezotériával és a New Age mozgalommal kapcsolatos irodalom elterjedése erősítette a reinkarnációba vetett hit elterjedését még a keresztyének között is. A tisztánlátás életbe (mondhatni: örök életbe) vágóan fontos, hiszen a közhiedelemmel ellentétben a Bibliára épülő keresz-

tyén hit nem egyeztethető össze a reinkarnáció tanával olyannyira, hogy a kettőt nem lehet egyszerre hinni. Az egyik önmegváltást, a másik kegyelemből való szabadulást vall. Gondoljunk csak bele: a lélekvándorlás doktrínája a tökéletesedés útjaként a lélek testből-testbe, életből-életbe történő „vándorlásának” szükségességét, és közben a lélek magasabb szintekre való „fejlődését” tanítja. A Szentírás viszont az üdvösség forrásának Isten által a szabadításunkra elküldött Megváltót, Jézus Krisztust jelöli meg, és az egyetlen földi emberi életet annak lehetőségként, hogy az ember elfogadja ezt az egyetlen utat és igazságot, amely Istenhez visszavezet. A Biblia döntésre szólít fel: bűneink belátására, elhagyására, és Isten Fiába vetett hitre, aki mindezekért helyettünk a kereszten megbűnhődött, miután nekünk tulajdonított tökéletes életet élt – így téve a hívót Isten szeretett, megigazult gyermekévé. Ez Isten kegyelmi ajándéka az ember számára. Több lehetőség viszont nem adatik, ebben az életben kell a döntést meghozni: a halál után az Istennel való közösség – vagy elszakadás visszafordíthatatlanul végérvényessé válik az örökkévalóságig. Ez kívánja meg a helyes ismeret rendkívüli fontosságát. Tekintsük hát át röviden, hogy mi a reinkarnáció eszmerendszere – és mi a Biblia tanítása, Isten- és emberképe.

A reinkarnáció tana arra az elképzelésre épül, hogy minden élőlény rendelkezik egy lényegi résszel (lélek), ami halhatatlan, független a múlandó fizikai testtől, és valamikor a halál után, egy másik testben újra visszatér. Az elnevezés a latin re-in-carno szóból ered, ami annyit tesz: „ismét-bele-a húsba, a testbe” – innen jön az „ismételt testet öltés.” A lélekvándorlást többek között átvándorlásnak, azaz a létforgatag részének is nevezik. Az újraszületés eszméje az egységsszemlélettel, a panteizmussal, illetve a ciklikus gondolkodás tanával függ össze. Eredetileg Indiából ered, a brahmanizmus megjelenésével egyidőben (kb. a Kr.e. első évezred kezdetén) kezdték hirdetni. Az afrikai és amerikai kontinensen és Ázsia több kultúrájában eredetileg ismeretlen volt, Európába pedig az ókori hellenizmus idején jutott el, és csak a gnosztikus okkult hagyományok újjáélesztett változataiban maradt fenn (pl. rózsakeresztesek, teozófia, antropozófia, scientológia, New Age). Ma főleg az indiai vallásokban találjuk meg a legkiforrottabb formában, így ezt az elképzelést ismertetjük a karma és a reinkarnáció tanáról.

A hinduizmus szerint a léleknek mindaddig, amíg saját anyagi létéhez ragaszkodik, újra meg újra

testet kell öltenie. A léleknek teher, büntetés, hogy teste van, ezt egy eredeti tudatlanság miatt „érdemelte” meg. A reinkarnáció a megtisztulás, de a büntetés eszköze is lehet: önzetlen, jó cselekedetek, megfelelő szertartások esetén „tisztul” a lelki látás, és kedvezőbb lesz a következő újraszületés. A helytelen cselekedetek viszont rossz újraszületéshez vezethetnek. A lélek életei évmilliókon át is követhetik egymást. A folyamatot a karma, a lelki vagy testi tettek következménye vezérli, amely az elképzelés szerint egy igazságos világtörvény: mindenki azt a következő életet kapja, amit tettei alapján érdemel, illetve amiből tanulva lelkileg fejlődhet. (Az jó kérdés, hogy akkor miért nem emlékszik az ember alapállapotában korábbi életeinek tapasztalataira, hogy javíthassa a jelenlegit, illetve hogy ha ezer életen át sem volt meg benne a képesség a tökéletesség eléréséhez, mitől lenne meg az ezeregyedikben). A léleknek addig kell újraszületnie, amíg a Minden Egy istenséggel egységül, felismeri az istenivel való egységét, és felébred a világ, a saját személyisége káprázatából.

A hinduizmus felfogása szerint az élet nem meghatározható és időben korlátozott valóság, amely a születéssel kezdődik és a halállal befejeződik, hanem állandó körforgás (szamszára), amelyet a karma személytelen ok-okozati vastörvénye határoz meg. A cél megszabadulni a karma alól, a testtől, az anyagi léttel járó szenvedéstől. Minden ortodox hindu, dzsaina, buddhista és szikh irányzat a kiutat keresi (az ehhez vezető eszközökről gondolkodnak másképpen); nyugaton viszont a tanból szinte evangélium, örömhír lett, ugyanis az „én” – létek során át elnyerhető – fejlődésének lehetőségét láttatják benne.

Tudnunk kell, hogy bár a karmáról és reinkarnációról úgy beszélnek, mintha az egyfajta természeti törvény lenne, még a tant valló irányzatok is különféleképpen értelmezik e „világtörvény” egyes elemeit, ill. azok működését. Vitatott már az is, hogy a karma alól lehet-e egyáltalán kiút (!), hogy ez lehetséges-e pusztán önfejlesztéssel (pl. jóga, meditáció), vagy emellett szükséges egy istenség segítsége is; hogy szabad-e a másíknak segíteni vagy sem, hisz azért van nyomorúságban, mert előző élete bűneinek igazságos büntetését szenvedni el a mostaniban. Nincs abban sem egységes álláspont, hogy az ember csak emberként születhetik-e újra, vagy növényi, állati, netán isteni létformába is juthat; hogy a férfi férfi, és a nő nő marad-e következő életében; hogy a léleknek van-e vagy nincs köztes léte, és ha van, az napokig vagy évmilliárdokig tart-e. És még lehetne sorolni a

tisztázásra váró kérdéseket. Szinte ahány tradíció ill. mester, annyi válasz létezik. Előfordul, hogy a kérdező be nem avatott voltára hivatkozva hagyják nyitva a kérdést, vagy tagadják meg a választ.

Lássuk ezek után, hogy mit tár elénk Isten Igéje néhány előbbi kérdésben. Reményt és biztonságot adó kijelentés, hogy Isten nem egy személytelen világlélek, hanem szerető és megszólítható Személy (aki nem azonos a tőle mindenben függő teremtett világgal); teremtményeit magához hívja, nem hagyja bizonytalanságban, minden, üdvösséghez szükséges dolgot számukra a Bibliában kijelent, az embert nyomorúságából, bűneiből megszabadítja (Zsolt 50,15).

Az ember a biblikus hit szerint Isten képmása, személye egyedi, nem helyettesíthető vagy ismételhető meg, nem léphet át egy másik testbe. Az ember test és lélek szoros egységében teremtett, a test nem börtöne a léleknek, hanem ajándéka. A tőle való elválás a halálban csak átmeneti, feltámadáskor a lélek „visszakapja” a testét megdicsőült formájában – így a test és a lélek ugyanazon egységben támad fel, ez őrzi meg az örök életben is egyéniségünket. Az Úr Jézus testben való feltámadásával a test-lélek egységét és a test örökre szóló megdicsőülését is megmutatta. A keleti tanításban az újraszületések sorozata után az ember levetvén testét beolvad a nagy egészbe, ahol aztán szenvedései megszűnnek. Hitünk szerint a feltámadásban a hívő isteni reményei és vágyai valósulnak meg, az üdvösségre jutva átéljük a személyes boldogságot Istennel és testvéreinkkel való közösségben. A földi élet szépségei, lelki értékei nem tűnnek el, hanem beteljesednek.

A világot nem a karma személytelen törvénye, hanem Isten szerető gondviselése kormányozza, parancsai segítenek eligazodni az élet minden területén. Az ember nem a végzet játékszere, nem kell sorsába apatikusan beletörödnie, hogy valamit levezeljen: megadatott neki a megtérés, a bűnbocsánat, az újrakezdés, a megszentelődés lehetősége, a magáért és másokért való ima, közbenjárás Jézus Krisztus által. Pontosan tudhatjuk, hogy mi a jó és mi a bűn. Isten elmondja, hogy felelősek vagyunk tetteinkért, vétkeinkért, de van biztos örömhír az újraszületések végeláthatatlan létforrataga helyett: üdvösségünkért Egyszülött Fiát adta áldozatul, hogy „*aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3,16). Ennek elfogadásához valóban szükség van nem új testi, hanem „fentről”, Istentől való lelki újjászületésre, ahogyan ezt Jézus el is mondja a Nikodémussal folytatott beszélgetésben. Hiszen Isten gyermekévé

csak az lehet, „*aki nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől született*” (Jn 1,13) – és így képessé válik arra, hogy hitével Jézust megragadhasa. Ehhez Isten a tőle eltávolodott embert itt, ebben a testben lelkileg újjáteremti, a Krisztusban való új életre újjászüli Szentlelkét adva neki, és képességet ad a Neki tetsző életvitelre. Tehát ez a fajta lelki újjászületés az, ami a Biblia szerint Istenséghez elvezethet.

Ejtsünk néhány szót a jó és a rossz, illetve az ítélet kérdéséről is! Az eredeti keleti egységszemlélet a jót, az igazat, az istenit nem érvényre akarja juttatni, hanem integrálni (egyesíteni, összevonni) próbálja a rosszal, a hamissal, az anyagival, az ördögivel, és így túllépni mindkét „illuzórikus” végleten. A cél itt eme dualizmusból kilépve egyfajta erkölcsfeletti állapot elérése, ez az erőfeszítés vezet a tökéletesedéshez. A Biblia mindezekkel ellentétben a Szentháromság Istent szentnek, igaznak, jónak, és törvényeiben ezeket a princípiumokat kijelentőnek mutatja be. Az Írás Jézus újjászült követőit ezen alapelvek megjelenítésére biztatja személyes és közösségi életükben – ez a folyamat a megszentelődés, a keskeny úton való járás, amelyre a Krisztussal való élő lelki kapcsolat ad lehetőséget.

Tudhatjuk több igehely alapján azt is, hogy eljön majd az ítélet napja, amelyen nem mi magunk és nem is a karma, hanem Jézus fog megítélni hívőt és hitetlent egyaránt (ApCsel 17,31), az egyetlen leélt életüknek megfelelően: „*elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és azután lesz az ítélet*” (Zsid 9,27). Aki a földi életükben a Jézussal való közösség mellett döntöttek, és ezt életükkel, cselekedeteikkel igyekeztek megmutatni, bűneik alól felmentő ítéletben részesülnek, és Istennel közösségben lakozhatnak az örökkévalóságban megdicsőült testükben, tökéletes boldogságban. Aki életében a Teremtőjével való viszonyát, elszakadását nem rendezte a kijelölt úton, elszakadása az élő Istentől a halála után véglegessé válik, és az ítélet szerint vétkeiért magának kell eleget tenni, Isten haragját ezek miatt elszenvedni (kárhozat). És itt érhető tetten a karma-reinkarnáció tan emberek üdvösségét súlyosan veszélyeztető volta: nem ismeri (el) Jézust egyetlen testet öltött Istenemberként és Megváltóként, akin kívül senki más nem üdvözítheti az emberiséget.

Ajánlott tanulmányok (www.apologia.hu):

1. *A lélek vándorlása – a Bibliában?*
2. *A lélek vándorlása – az óegyházban?*

Üldözött burmai keresztyének

Üldözött burmai keresztyének néznek szembe a halállal, hogy segíthessék az ISIS áldozatait Moszulban.

Az ISIS-szel harcoló iraki csapatok számára minden segítség jól jön. A segítségükre pedig éppen üldözött keresztyének jöttek a polgárháború sújtotta Burmából, akik hitték, hogy Isten küldte őket oda.

A Free Burma Rangers csoport immár húsz éve támogatja a burmai kisebbségeket és keresztyéneket a katonai diktatúra támadásaival szemben. A humanitárius szervezetet David Eubank alapította, aki korábban az amerikai hadsereg rohamosztagosa (Rangere) volt.

Burmában már több mint 70 munkacsoportja működik a szervezetnek, s hiszik, hogy Irakban és Szíriában is Isten nyitotta meg a lehetőséget a szolgálatra 2015 februárjában. David Eubank elmondása szerint egy Kurdisztánban szolgáló misszionárius barátja kérte rá, hogy Burmából Kurdisztánba menjen, melyen keresztül több százezer iraki menekül a biztonságosnak hitt helyek felé.

A problémát először a burmai hadsereg jelentette, melynek vonalain nem lehetett eljutni a repülőtérré. Eubankék imádkoztak, másnap reggel pedig a csapatok elvonultak az ország más területére. A következő akadály a jegyek megvásárlása volt, amire hét nap állt rendelkezésre, de pénzük nem volt rá. Végül egy amerikai barátjuk vette meg a jegyeket számukra. Azonban a gépek túlsúfoltak voltak a helyi ünneplők miatt. Imádságukat ebben is meghallgatta Isten, amikor kaptak öt ülőhelyet. Többször torpantak meg, hogy valóban Isten akarata-e ez az út, de a dolgok hihetetlen elrendeződése, és a vágy, hogy segíthessenek, egyre inkább megerősítette őket az eltökéltségükben. Kurdisztánba megérkezve és a front vonalában lévő állapotokat tekintve látták, hogy valóban erre volt szükség. A Sinjar hegyről az ISIS seregeire letekintve Isten vezetéséért imádkozott a szolgálatban.

Kurdisztánból Tajföldre visszatérve a Free Burma Rangers (FBR) munkatársaival találkozott. Valamennyien imádkoztak, és egy akarattal döntöttek ők is az indulás mellett. Kurdisztánba való visszatérésekor magával vitte feleségét, fiát és négyen a munkatársai közül is vele mentek. Valamennyi munkatársa keresztyénekként jól tudja, mit jelent, ha elpusztítják otthonukat, meg-

sebesülnek vagy lelövik családtagjaikat. Eubank szerint „ők tudják, hogy nincsen vége háborújuknak, de tudják, hogy Isten vezeti őket, s mivel ők is segítséget kaptak, ők is akarnak segíteni.”

Burmai tapasztalatuk megtanította őket első osztályú orvosként való munkálkodásra, segítségüket pedig más csoportok bekapcsolódása is követte. Az orvosi segítséget követően egy humanitárius szervezetnek segítettek eljuttatni az élelmet és felszereléseket Moszulba. Ott egy elhagyatott házban él a családjával, a burmai segítőkkel és amerikai önkéntesekkel, miközben az ISIS támadásaival szemben az iraki hadsereg védői őket.

„Mi nem akarjuk, hogy leöljenek minket. Ez nem egy mozifilm. Mi nem akarunk értelmetlen áldozatot hozni, de ha valaki vészhelyzetben van, ott akarunk maradni vele.”
Decembertől még 17 FBR-tag segíti a szolgálataikat.

A falusi gyülekezeteknek is kell Biblia

Kevés olyan missziós terület van, amelyről oly vegyesek lennének az elképzelések, mint Kína. Sok a téves elképzelés is. Felvetődik a kérdés, hogy miért lenne szükség Bibliára egy ilyen technológiailag fejlett társadalomban: mindent meg lehet találni az Interneten, és minden információhoz hozzá lehet férni.

A városokban nagy mennyiségű Szentírás van a bejegyzett gyülekezetekben. De a Bibliákat Kínának missziós szervezet szerint nemcsak a városok lakóinak van szükségük Isten szavára. Nincs elég Biblia vidéken, és kevesen jutnak személyes példányhoz. Amiben azonban nem szenvednek hiányt a vidéki emberek: az érdeklődés.

Sok keresztyén szeretné átadni a tiszta bibliai tanítást a következő nemzedéknek. Kínában több fiatal tért meg az idősebb nemzedék bizonyágtételére. F fiatal házaspárok és egyedülálló személyek keresik fel a missziót, hogy Bibliát igényeljenek, pedig korábban nem fogtak Szentírást a kezükben. A helyi gyülekezetekben is nagy számban keresik a Bibliát, s a gyülekezeti elöljárók nem tudnak eleget tenni az igényeknek. A Bibliákat Kínának misszió azonban bőségesen ellátja a gyülekezeteket is, s ily módon szolgálja sokak lelki épülését.

ISTEN BÉKESSÉGE

„Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,36)

DEÁK-FOGARASI ANDRÁS

Kedves Olvasó! Nem tudom, tudatosult-e benned valaha is eddigi életed során, hogy Isten haragszik rád. Amikor ezt kérdezem, előttem van azoknak az embereknek a döbbszent arca, akik sokévi templomba járás után egy bibliaórán hallottak először erről. Nem jó az embernek, ha haragszik rá. Van abban valami nyugtalanító, elszomorító önmagában is. Hát még akkor, ha tudjuk, hogy maga Isten, a világmindenség Ura haragszik ránk! S hogy miért haragszik? Egy szülő általában akkor haragszik meg gyermekére, amikor az rossz fát tesz a tűzre, engedetlen, lázadó, szófogadatlan. Mi is ilyen engedetlen, lázadó, szófogadatlan teremtményei vagyunk a mi Istenünknek. Fellázdunk az ellen, aki szeretetéből életet adott nekünk. Elhagytuk és száműztük Őt az életünkben, gondolkozásunkból, otthonainkból, gyermekeink neveléséből, iskoláinkból, kórházainkból, egyetemeinkről. Kihagytuk Őt a döntéseinkből, és úgy élünk, mintha nem is létezne. Bár büszkén valljuk, hogy a magunk urai vagyunk és lerázdunk magunkról minden atyai tekintélyt, mégis boldogtalanul szorongunk, és egyre magányosabbak vagyunk, mert nem tudjuk, hogy mi végre vagyunk ezen a világon.

Pedig bármit is gondoljunk vagy higgyünk, Ő nagyon is létezik, él és uralkodik. Ő a történelem Ura,

aki ma is kezében tartja teremtett világa kormányzását, és mindent az Ő örökkévaló tervei szerint irányít. Az Ő rendelése az is, hogy az embernek meg kell halnia, és meg kell állnia Isten ítélőszéke előtt. Az ember felelős azért, ahogyan él, és azért, amit tesz. Elrendelt dolog az is, hogy ha az ember úgy hal meg, hogy rajta marad az Isten haragja, akkor büntetése a második halál lesz: a kárhozat örök gyötrelme. Ezért jó lenne mihamarabb megszabadulni ettől a haragtól. Jó lenne, ha már ma rád nehezedne ennek a haragnak a terhe, és meg szeretnél szabadulni tőle. Jó lenne, ha szívedben már ma megszületne a vágy: bárcsak valaki levinné rólam a rontást, az átkot, az Isten égető haragját!

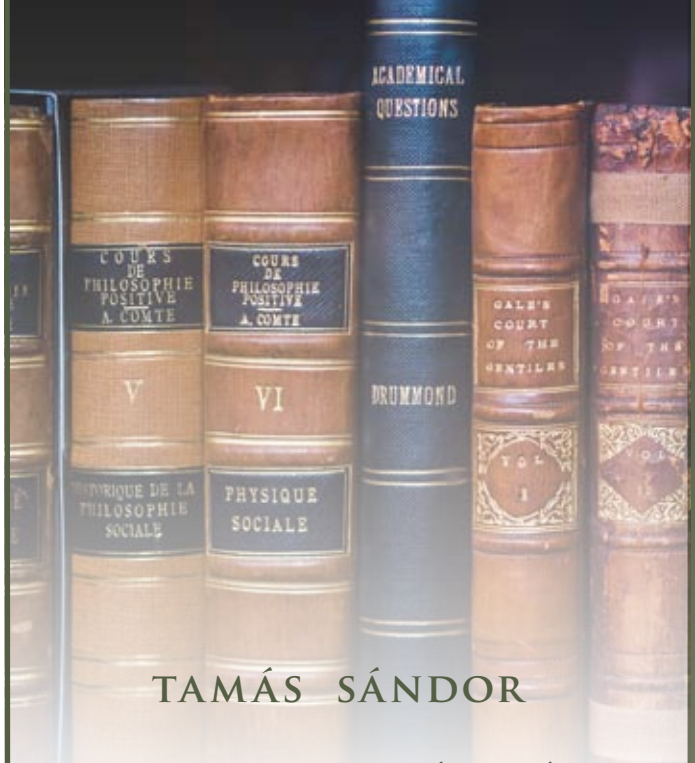
A rossz hír az, hogy Isten haragját vízzel és szappannal nem moshatjuk le magunkról. Nem moshatjuk le rólunk senki és semmi. Nem moshatjuk le kereszttel, úrvacsorai borral, a Jordán vizével, de szentelt vízzel vagy olajjal sem. Ő nem, nem szabadíthat meg ettől a tehertől sem pap, sem díszes szertartás, sem varázslat, sem jócselekedet. Nem segíthet rajtunk senki más, csak egyedül az, aki haragszik ránk. Az idézett bibliai szakasznak azonban csak az egyik része beszél Isten haragjáról. A másik része Isten szeretetét mutatja be. Isten ugyanis nemcsak haragszik ránk, hanem szeretet is bennünket. A jó hír az, hogy Ő

tud és akar segíteni rajtunk. Az Ő örökkévaló rendelése között a megváltás terve foglalta el a legelső helyet, mivel atyai szíve tele volt irántunk szeretettel. Ő nem mondott le rólunk, hanem nagy irgalommal és kegyelemmel hajolt le hozzánk. Utánunk jött, hogy megkeressen és megmentsen.

Azt szeretnéd, hogy Isten ne haragudjon többé rád, hanem szeressen, gyönyörködjön benned és áldásaival halmozzon el? Mielőtt bármit is tennél ezért, menj Istenhez és kérdezd meg tőle, mit tett Ő azért, hogy megbékítsen téged önmagával! Ha nem tudod, hogyan tedd, kérj segítséget azoktól, akiket Isten már megszabadított ettől a haragtól!

Isten kétezer évvel ezelőtt valami életbe vágóan fontosat tett azért, hogy megbékítsen minket önmagával. Elküldte értünk a Megváltót, akit egy sötét napon, egy véres keresztfán helyettünk áldozott fel. A bűneidért, istentelenségedért Őt büntette meg, hogy neked életed legyen. Isten ítélete, haragja Őt sújtotta, Őt törte össze helyetted a Golgotán. Egyedül az Ő vére, a Megváltó vére tudja kiengesztelni Istent. Egyedül az Ő vére tudja lemosni rólad a gyalázatot, bűneid szennyét és Isten rettenetes haragját. Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és tisztább leszel, mint a hó! Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és Isten békessége, bocsánata, szeretete a tiéd lesz! Higgy, és a mindenség Ura újra gyermekévé fogad, és áldott, kegyelembe fogadott leszel! Hidd, hogy rászorulsz a kegyelemre és a megváltásra, s ragadd meg hittel Isten kegyelmi ajándékát, Krisztust! Egyedül Jézus tud megszabadítani téged a haragtól, az átoktól, a halálfélelemtől, az üresség érzésétől, a boldogtalanságtól, mert vérével kiengesztelte az Urat. Ne tégy semmit, csak higgy Őbenne! Mert aki hisz a Fiúban, annak újra Istene és örök életet van. Higgy és ismerd meg Őt egyre jobban! Ismerd meg azt az Istent, aki téged ennyire szeretett! Szólítsd meg imádságban, és engedd, hogy minden nap táplálja lelkedet Igéjével! Vállalj közösséget Vele és azokkal, akiket hozzád hasonló módon megváltott, mert szeretett.

Békülj meg Isteneddel, míg még lehet, míg tart a ma! Istennel megbékülni csak itt, ebben a rövidke földi életben lehet. Ne halogasd megtenni, ne hordozd tovább magadon Isten ítéletének és haragjának terhét, amely bármely pillanatban kiolthatja az életed! Megváltód vére nélkül Isten haragja marad rajtad, és elveszel. Már ismered a szabadulás helyét, és hallod annak a szavát, aki téged is keres és szeret. Jöjj hát, ne habozz, ragadd meg Megváltód kezét, és élj Vele valódi, emberhez méltó életet!

TAMÁS SÁNDOR

A KERESZTYÉNSÉG HETEDIK SZÁZADA

A keresztyénség terjedésének új iránya

A hetedik század fordulatot jelent az egyház terjedése, illetve a terjedés iránya szempontjából. Ahogy az egyház romlása az erőszakos „térítések” és keresztelesek miatt egyre erőteljesebb lett, úgy a látható egyházon belül és mellett egyre inkább fontossá vált a láthatatlan egyház szerepe. „Az 500-as években fontos állami tisztségeket csak keresztyének tölthettek be. Így rengeteg karrierista hivatalnok csalárd módon megkeresztelkedett.”¹ Minden romlás és elvilágiasodás közepette voltak keresztyének, akik nem képmutatásból, hanem élvezetből lettek keresztyének. A legsötétebb időszakban is volt népe Istennek, voltak, akik komolyan követték az Urat. Isten követői között voltak, akik elvitték az evangéliumot távoli országokba, szolgálatuk nyomán pedig törzsek, népek tértek meg. Ez a missziói tevékenység újabb irányt adott az egyház terjedésének.

Az egyik ilyen misszionárius volt Patrik. Családja gazdag lehetett, hiszen bár Britannia provinciában – valószínűleg Walesben – született 385-ben, de amikor Patrik kalózok kezébe jutott, akkor éppen nyári szállásukon tartózkodtak vidéken. A kalózok Észak-Írországra hurcolták, ahol rabszol-

1. Curcubet Gábor, Keskeny Út 1999 január, 6.p.

gaként hat éven keresztül juhokat őrzött az egyik kisebb kelta törzs királyánál Milchu-nál. Rabszolgasága éveiben megtanulta az ott élő ír nép nyelvét és szokásait. Patrik belátta, hogy mindez azért történt, mert bár a szülei tanították őt a keresztyén igazságokra, és Istennel való megbékélésre, de ő ellenállt, és jobban vonzotta a világ. A fogsága éve alatt volt ideje visszaemlékezni mindarra, amit a szülei tanítottak. Fogsága idején tért meg, és később írt beszámolója szerint nagyon sokat imádkozott, miközben a nyáját legeltette. A Szentlélek munkájának tulajdonította azt is, hogy bár hidegben, hóban is kint volt a nyáj mellett nem túl vastagon öltözve, mégsem betegedett meg. Meggyőződése volt, hogy Isten feladatot bízott rá, ezért őrizte meg az életét és az egészségét. Hat év után sikerült megszöknie, és visszajutott Britanniába. A szülei vonakodtak ismét megválni a fiúktól – akiről fogsága idején bizonyára azt gondolták, hogy meghalt – de Patrik elhatározta, hogy misszionáriusnak tanul, hogy visszatérjen az írekhez Isten igéjét hirdetni. Galliába (Franciaországba) ment, és az auxerre-i püspök egyik monostorában tizenkét évig készült missziós feladatára. I. Celesztin pápától végül engedélyt kapott, hogy Írországba menjen igét hirdetni. A 430-as évek elején érkezett meg az írekhez, és csaknem három évtizeden keresztül hirdette az igét a pogányok között. Nem csupán gyülekezet-alapítás köthető a nevéhez, hanem szociális reform is. Zsinatokat rendezett, püspökségeket és kolostorokat alapított, melyekben a tudomány és a szent életre való törekvés olyan mértékű volt, hogy Írországot később a szentek és tudósok szigetének nevezték. Mivel Írországból nem voltak nagyobb városok, így az egyházi élet központjai a kolostorok lettek. A kolostorok vezetői, az apátok legfeljebb presbiterek voltak, a püspöki feladatok elvégzésére a kolostorok egy-egy tagját szentelték föl püspöknek, aki továbbra is az apát fennhatósága alá tartozott.² Sokan megtértek munkálkodása nyomán. Patrik a gyakorlatban alkalmazta azt, amit Jézus mondott a Máté 5,44-ben: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket.” 461. március 17-én halt meg. Az általa elkezdett munka egyre növekedett. A hetedik századra erős egyház alakult ki Írországból, amely a távolság és a kor politikai zavargásai miatt nagymértékben független volt Rómától.

2. Van olyan vélemény, hogy Patrik egyházkormányzati rendszere nem teljesen episzkopális.

A hatodik század második felében egy ír misszionárius, Kolumba ment a skótok és a piktek földjére, hogy elvigye Isten igéjét. Előkelő családban született 521-ben Írország Donegal városában. Már korán papnak szánták. Szerzetesi fogadalmat tett, és több kolostort is alapított Írországból. 563-ban tizenkét társával együtt Jónás (Iona) szigetére ment, ahol missziói központot alapított. Innen indultak el, hogy hirdessék Isten igéjét a Skót-felföldön és Észak-Angliában. Kolumba fiatal korában heves természetű volt, de a skótok és piktek közötti szolgálata idején különös hangsúlyt fektetett arra, hogy az ősi hitből a keresztyénség felé való átmenet békésen történjen meg. Jónás szigetének híre egész Európában elterjedt. Mint missziói központnak nem csak a misszionáriusok kiküldésében volt szerepe. Bibliafordítás is készült ott, és számos kéziratot másoltak, a hagyomány szerint maga Kolumba is több mint 300 kéziratot másolt le. 597. június 9-én halt meg. Patrik és Kolumba lelki követői, a Jónás szigeti misszionáriusok hirdetve Isten Igéjét a VII. században eljutottak Nyugat-Európa különböző területeire, kolostorokat alapítottak, mégpedig a hivatalos egyház mellett. Ezt a papság és a püspökök nem nézték jó szemmel. „Mivel a hivatalos egyházon kívül maradtak és ragaszkodtak a kolostorokhoz, ezért nem kaptak nagyobb teret az egyházban.”³

Anglia középső, déli és délkeleti részén a királyságokba szerveződő angolszász törzsek keresztyén-tételében Ágoston apát⁴ vezetésével 40 szerzetes tevékenykedett, akiket Nagy Gergely pápa 596-ban küldött angol földre. Aerthelbert, Kent királya és felesége Berta, aki Charibert frank király lánya volt segítségére lettek Ágostonnak. Ágoston halálakor 604-ben még csak a kenti, northumbriai és az essexi királyság lett bizonyos mértékben keresztyén.

Az ír szerzeteseknél tanult „a hollandok apostola” Willibrord⁵ is. 658-ban született Northumbriában. Tanulmányai után Európába ment igét hirdetni. 631-ben érkezett Utrechtbe, és a frízek között szolgált. Tanítványa Wynfrith nevű britanniai ifjú, aki Bonifác⁶ néven vált ismerté, a „germánok apostola” volt.

Flandriában⁷ és Németalföldön Eligius⁸, egy francia misszionárius szolgált. Szegény családban

3. Jos Colijn: Egyetemes Egyháztörténet 84. p.

4. Nem azonos Hippó püspökével Augusztinusszal (354-430)

5. Willibrord (658-739)

6. Bonifátus Wynfrith (672-754)

7. Flandria, Belgium északi régiója.

8. Eligius (588-660)

született. Előbb patkolókovács és fémmegmunkáló volt, majd II. Chlothar⁹ király ötvösmestere és tanácsadója. A király halála után lett misszionárius.

„Észak apostola” Ansgar¹⁰ volt, aki Észak-Franciaországban született. Saját pénzén megvásárolt több dán rabszolgát, és tanította őket, hogy majd a saját népük között szolgáljanak. Később a svéd király hívására elment a svédekhez prédikálni.

Az iszlám megjelenése

A hetedik században az egyház terjedése „megtorpant”, ugyanakkor a terjedés iránya is megváltozott. Az egyház tehát észak felé terjedt. Délen, Észak-Afrikában és a Keletrómai birodalom területén más szelek fújtak, mivel megjelent az iszlám, és átrendezte a Földközi-tenger déli és keleti felének vallási térképét.

Mohamed vallásának követői semmisítették meg a keresztyénséget az ázsiai, afrikai és dél-európai terület jelentős részén, sőt sokáig veszélyeztették az egész nyugati keresztyénséget is.

A hetedik századot megelőző századokban a keresztyénség elterjedt Örményország és Grúzia területeire. Az örmény keresztyénség már a 4. század elején államvallássá lett. Közvetlen kapcsolatban álltak a grúzokkal, akik körében a keresztyén hitet Nino terjesztette el. Az örmény és a grúz egyház sorsát döntően befolyásolta a perzsák elleni háború, amelyet 484-ben elvesztettek. Perzsiában a keresztyénség a 2-3. században kezdett terjedni és a 4. században már virágzó és jól megszervezett egyházi közösségek léteztek. Az ottani keresztyének üldözést is elszenvedtek, mert II. Sapur (309-379) harcban állt Rómával, és Róma ellenességének egyik megnyilvánulása volt a keresztyének üldözése. A 4. század óta léteztek megkeresztelt arab törzsek és helyi királyságok Szíriában, Jemenben, a Perzsa Birodalomban és az Arab-félsziget déli részén. Az Újszövetséget is lefordították arab nyelvre. Az egyiptomi misszió révén eljutott az evangélium Núbiáig (ma Kelet-Szudán) és Abesszíniáig (Etiópia). Ebben a régióban az iszlám mindennek véget vetett.

Az iszlám arab szó, engedelmisséget, odaadást, Isten akaratában való megnyugvást jelent. Mindazok, akik elfogadják a tanítást, mozlímok, hívők, a többiek káfirok, hitetlenek. Az iszlám legfontosabb könyve a Korán, amit isten szavának tekintenek. A

Koránt Oszmán kalifa alatt állították össze a 7. században, hiszen Mohamed írástudatlan volt.

A próféta Mekkában született, abban a városban, ahol egy meteoritot, a „fekete követ” őriztek, ezért a zarándokok kedvelt célpontjának számított. Mohamed korán árvaságra jutott, iskoláztatásával senki sem törődött. Az ifjú kezdetben tehajcsárként dolgozott, így módja nyílt arra, hogy utazásai során megismerkedjen a környező, fejlettebb népekkel. Főként a perzsa, a zsidó és a keresztyén kultúrával és vallással találkozott, és ezekről szerzett tapasztalatot. Később egy mekkai özvegyasszonynál lett kereskedősegéd, majd nemsokára az asszony férje, így egy csapásra módos kereskedő lett. Mohamed egészen negyvenéves koráig az átlagember életét élte, amikor is látomásai támadtak. Hogy elmélkedjen, egy barlangba vonult vissza, ahol – az iszlám hagyomány szerint – bekövetkezett a legfontosabb látomása. Gábiel arkangyal jelent meg előtte, és értésre adta, hogy Isten arra szemelte ki, hogy prófétája legyen. Az írni és olvasni nem tudó Mohamednek itt jelent meg először isten könyvének a Koránnak első fejezete. A látomás hatására a próféta Mekkába ment, ahol megkezdte tanításainak hirdetését. Az új tanítás nem mindenkinek nyerte el a tetszését, annál is inkább, mivel olyan közösségen alapult volna, amelyben nincs helye a megkülönböztetésnek, így a vagyoninak sem. Az előkelők ellenállása miatt a prófétának el kellett hagynia a várost. A helybeliek meghívására 622-ben Jathribba költözött. Ezt az eseményt a „hidzsrát” választották később az iszlám időszámítás kezdetének. Jathribot a próféta halála után Medina an-nabinak, a „próféta városának” nevezték el. A Mohamed által megszervezett medinaiak évekig tartó váltakozó sikeres harcokat vívtak a mekkaiakkal. Végül 630-ban fegyver nélkül vették be a várost. Mohamed megegyezett a mekkai előkelőkkel, hogy megkíméli a lakosságot, és fenntartja Kába kultuszát. A „fekete kő” kocka alakú (kába-kocka) szentélyét kiemelt kultuszközponttá tette, és elrendelte, hogy az imák iránya ez legyen.¹¹ Mekka elfoglalása után két évvel Mohamed anélkül halt meg, hogy örökségének továbbviteléről, a távolabbi célokról végrendelkezett volna. Ennek néhány év múlva igen súlyos következményei lettek.

11. A kocka alakú építmény falába van beépítve a „fekete kő” a több darabra törött meteorit (nem a kő neve a kába, hanem a szentélyé)

9. II. Chlothar (Klotár) frank király (584-621)

10. Ansgar (Oszkár) (801-865)

600 • Szétesik az indiai Gupta Birodalom.

- I. Gergely pápa kinyilvánítja, hogy az egyház feladata nem a zsidók üldözése, hanem a megtérítésük.

- Kínában megindul a könyvnyomtatás.

602 • A Bizánci Birodalomban végleg összeomlik a dunai határ, amikor lázadás tör ki a bizánci hadseregben.

- Ázsiában előrenyomulnak a perzsák.

604 • Megépítik Rómában az első harangtornyot.

604 • (márc. 12.) Nagy Gergely pápa halála

612 • Mohamed próféta fellépése Mekkában, az iszlám terjesztésének kezdete.

615 • (nov. 23.) Kolumba halála

616 • Perzsa pusztítás. II. Chosroes perzsa király feldúlja Palesztinát és Jeruzsálemet.

622 • Mohamed (570/571 – 632) „futása” (hidzsra). Ellenlábasai elől Mekkából Medinába menekül. Ez az iszlám időszámítás kezdőpontja.

624 • A buddhizmus államvallás lesz Kínában.

626 • Az avarok sikertelenül ostromolják meg Bizáncot, a bizánciak abbahagyják az aranyadó fizetését, az Avar Birodalom ezután néhány év alatt a Kárpát-medencébe szorul vissza.

627 • A bizánci hadsereg ninivei csatában megsemmisíti a Szászánidák államát (az Új-perzsa Birodalomat).

630 • Mohamed elfoglalja Mekkát.

632 • Mohamed halála (született 571)

633 • Sevillai Izidor elnökletével a IV. Toledói zsinat elítélte a zsidók kényszerkeresztelését és szabályozta a királyválasztást. (1999-ben II. Já-

nos Pál pápa Sevillai Szent Izidort nyilvánította az internet védőszentjének)

636 • (augusztus 20.) A muszlim arab hadak döntő győzelmet aratnak a Bizánci Birodalom seregei felett a jarmúki csatában.

638 • (február) I. Omár kalifa elfoglalja Jeruzsálemet.

643 • Az arab seregek első győzelme Észak-Afrikában, Tripoliban.

648 • I. Theodórosz pápa kiátkozza az elűzött Pürrhosz konstantinápolyi pátriárkát.

650 • Az arabok teljesen elfoglalják Perzsiát. / A bolgár államot megdöntik a kazárok.

653 • Oszmán kalifa összeállíttatja a Koránt.

668 • Kao-cung kínai császár leigázza Koreát.

680 • Összeül a harmadik konstantinápolyi zsinat, ahol Honoriusz pápát eretneknek minősítik, és kiközösítik az egyházból. A monofiletizmus (Krisztusnak csak egy akaratot tulajdonító eretnekség) elítélése.

681 • Befejeződik a bolgárok harca a Bizánci Birodalommal. A békekötés napja egyben Bulgária születése is.

685 • A piktek legyőzik az angolszászokat a Dunningham Mere melletti csatában, megakadályozva ezzel az angolok további hódításait.

691 • Jeruzsálemben Salamon régi temploma helyén az arabok felépítik az Omár-mecsetet (más néven Szikla-mecsetet). Ez az első kupolás mecset.

698 • Az arabok elfoglalják Karthágót.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat: Bagoly Gyula
Endre u. 11.
tel: 06-30-2698643

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
szombat: 16:00 – IB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat:
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-30-1842142

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:00 – FB
(Wesselényi u. 54. alatt)
vas.: 10:30 – IT

DEBRECEN

Kapcsolat: Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat: Bencs Miklós
Kossuth u. 13.
tel: 06-70-3285471

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat: Szőke Imre
Kartács u. 1.
tel: 06-46-412558

Alkalmak

szerda: 17:30 – FB
vas.: 9:30 – GYA, 10:30 – IT,
12:00 – IB

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

péntek: 18:30 – FB
vas.: 10:00 – GYA, 11:00 – IT,
12:30 – IB

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 12:00 – GYA

BÚCSÚ, RAFAJNA, GÁT

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

IZSNYÉTE

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

kedd: 18:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – IT

UNGVÁR

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

vasárnap: 15:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 9:00 – IT, 12:00 – GYA,
17:00 – IB

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak

vasárnap: 12:30 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat: Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak

kedd: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat: László Lehel
Május 1 utca, 1/A
tel: 0723-630-793

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vas.: 10:00 – IT, 16:00 – GYA,
17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Tamás Sándor
tel: 0723-332-053

Alkalmak

csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
Str. Otetului 18A
tel: +40 723 368 408

Alkalmak

vas.: 10:00 – IT, 18:00 – RA

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
tel: +40 365 738 317

Alkalmak

kedd: 18:00 – FA, GYA
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 15:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat: Pál Tamás
tel: 0754-491-285

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat: Zólya Csaba
tel: 0723-395-260

Alkalmak

péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat: László Lehel
tel: 0723-630-793

Alkalmak

vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:30 – IB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
tel: 0364-109-567

Alkalmak

vasárnap: IT kéthetente
(érdeklődni telefonon)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat: Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
tel: 0726-265-566

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat:
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
tel: 0722-573-019

Kovács Kálmán
M. Eminescu utca K1/7
tel: 0740-483-684

Alkalmak

csütörtök: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat: Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
tel: 0723-395-260

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – FB

Rövidítések

FA – férfialkalm

FB – felnőtt bibliaóra

FO – fórumbeszélgetés

GYA - gyerekalkalom

IB – ifjúsági bibliaóra

IT – istentisztelet

RA – román nyelvű alkalom

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

Túrmezei Erzsébet

HÚSVÉT HAJNALÁN

Alig várták, hogy jöjjön a reggel,
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír fele hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó gyászban.
Ím ébred az élet és támad a nap már.
A madarak kara csak egy fénylő sugarat vár
és csattog az ének, száll által a légen
fel, fel az ég felé ... Csak úgy, mint régen.
Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék?
Mikor a Mester előttük ment még,
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak, a fáradtaknak!
Volt-e valaha riasztóbb álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, aki folyvást csak életet mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta szemébe
és suhog a korbács és csattog az ostor,
hol, aki megvédje, a hős, az apostol?
És az Atya hallgat? - Mély csend ül az égen
s most hajnallik újra: csakúgy ... úgy mint régen.

Hogy hurcolták! Mint egy gonosztevőt.
S még volt, aki gúnyyal nevette Őt,
amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul.
Köpdösve, gyalázva a fára szegezték,
de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett még,
ott fenn a kereszten, anyát és poroszlót:
könnyet hullajtót és gyilkos sebet osztót.
Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett!
Viszik az illatozó kenetet,
és sírva sietnek a sír fele hárman,
nagypénteki gyásszal, húsvéti sugárban.

Hogy látnák szemükben keserű könnyekkel,
milyen csodálatos ez a reggel.
A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.
A virágok át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen
az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!

Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva.
Betekinteni egy üres sírba,
az angyal előtt döbbenve megállni:
feltámadott, élő Mesterre találni.

Húsvétkor ha nincs még húsvéti szíved,
a nagypéntekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón, búsan, amint van,
s keresd a Krisztust, keresd a sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állani feltámadottan.